

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ГЕДЕОН

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Видението със скритото жито в лина	10
2. Видението с приноса на Гедеон и Олтара Йеова-Шалом.....	24
3. Видението с Ероваал и жертвеника на Ваал.....	34
4. Видението с Господната Рема и вълненото руно	44
5. Видението с Господния Изпит при водата на Йордан	51
6. "За Господа и за Гедеона!".....	61

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

След един период на дълго мълчание, който се оказа най-мъчителният в живота ми, аз отново бях посетен от моя Господ, за да опиша тези пророчески видения. И въпреки, че изобщо не съм и помислял да пиша повече книги, (поне до времето, когато ще настъпи мигът на грабването) пак последната дума за съдбата ми принадлежи на Бога. И Негови са Волята и намерението какво точно трябва да върши слугата Му.

Още в началото искам да благодаря на всичките си верни приятели, че не ме предадоха и изоставиха, но останаха да пребъдват с постоянен дух на щедрост и жертвоготовност към служение "Мория". И като отчитам страшната стагнация в България и поскъпването на живота като цяло, ясно си давам сметка, че подкрепата за един пророк на Господа е винаги свързана с иждивяване. Каквито и думи да ви кажа, щедри мои приятели, те няма напълно да изразят преклонението ми пред вашето боголюбие и братолюбие. Затова всякога моля и настоявам пред моя Спасител да ви закриля и благославя с могъщата Си Десница. Защото именно вашите жертви бяха и остават освобождение за духа ми от земните връзки на битието, за да следвам Исус в небесните места без умът ми да страда по неумолимите въпроси на оцеляването. Зная също, че и пред вас стоят за решаване един куп нужди и грижи, за които трябва много средства. Но любовта, която показахте и продължавате да показвате към Господ и слугата Му, непременно ще натрупа съкровищата ви в небесните места, и едно кътче от блаженство ще бъде лично ваше в оня миг, когато този нечестив свят избледнее и престане да съществува. Аз съм сигурен и напълно убеден в това, което сега ви пиша. Точно толкова, колкото че дишам и сърцето тупти в гърдите ми. Защото сте скъпоценни в очите на Бога и без вашето съучастие аз нямаше да изпълня великия божествен план, свързан с освещаването и въздигането на Божиите чеда в Святите Кръгове на Божието Присъствие.

А сега нека да кажа няколко думи и за мъчителните месеци на моето мълчание, тоест, за времето, в което няха пророчески видения от Исус в

сърцето си, но трябваше да преживея дивата ярост на един съкрушен и побъркан дявол. Предупреден неведнъж от Бога, че ще има зловещ отпор от тъмнината, аз трябваше с голяма скръб да понеса много предателства от хора, за които дори не би ми преминала и мисъл в ума, че са способни на коварство и отстъпление. В последните книги аз загатнах за тях, понеже сърцето ми се пренаскърби, че са изгубили непоколебимия си дух за Христос. И техният начин да притурят тъга в оковите ми беше като спрат да подпомагат служение "Мория", тоест:

"Спираме ти кранчето, Главчев! На нашите дарения ти вече няма да можеш да разчитаеш! Ха сега да те видим какво ще правиш и как ще оцеляваш занапред!"

Ами както съм оцелявал пред Бога преди да влезете в живота ми, така ще оцелявам пред Него и след като излезете! Моля се само Бог да ви покаже Милост и никога да не забрави добрината, която показахте на слугата Му във времето, когато бяхте верни и непоколебими. Въпреки, че на Игрището на Живота състезанието е до пресичането на финала, а не само в бягане за една част от Пътя. Както на един маратон атлетите се разпръскват в огромни разстояния помежду си, които ясно посочват каква е разликата във физическата им подготовка, така и в надпреварата за Сионовото състезание ще има малцина напреднали, някои поуморени и мнозина отпаднали. И нека отпадналите да не търсят причината за своето отпадане в личното си изтощение, но непременно да забележат, че са имали гибелни компромиси с духа на света, с обходата в Божието Слово и със стария човек, който винаги тлее по измамнителните страсти на дявола. Защото Исус винаги е Верен и Истинен да ни даде Силата Си да издържим в Сионовото състезание, но мнозината не искат да се отрекат от себе си, да вдигнат кръста си, и така да Го последват.

Какво да ви кажа, предатели на служение "Мория"? Ами нищо повече от това, че вашето отстъпление ще разпали още повече Божиата ревност върху живота ми. Понеже на Хълма Господен неизпълнено число няма да има. Един ще отпадне, но друг ще се възправи. Един ще си отиде, но друг ще пристигне. И всичкото това случване ще следва ненарушимата мъдрост на писаното в "Притчи Соломонови":

“Да не би да дадеш жизнеността си на други. И годините си на немилостивите; да не би да се наситят чужди от имота ти, и трудовете ти да отидат в чужд дом; а ти да охкаш в сетнините си, когато месата ти и тялото ти се изнурят, и да казваш: Как можах да намразя поуката, и сърцето ми да презре изобличението, и аз да не послушам гласа на учителите си, нито да приклоня ухото си към наставниците си!”¹

Юда си отиде от апостолството в Името Господно, но мястото му се зае от Матия. И ако още в древността Господ показа на Своите, че не може да бъде изненадан, нито смутен от предателства и отстъпления, то колко повече днес Той ще извърши божествения Си план, без да се отклони нито на йота от намеренията Си? Пиша всичко това с голяма скръб в сърцето си, защото е тъжно да видиш как някой се спъва на няколко метра от финала, решил в сърцето си, че тоя Главчев прекалено много се затлачи в книгите си, а Господ отказа да го прослави на земята, нито да му даде изход от тъмницата.

Така е! Смирявам сърцето си пред Исус и признавам, че и до ден днешен си стоя на мястото, където през последните двадесет години хранех и благославях Църквата Христова. И многократно повече скърбя за тези, които се съблазниха в окаяността ми, без да вземат в предвид, че от Бога и Отца е наложено ми злострадание. Нему се видя угодно да бъде жертвен юнец на Олтара Му и ходатай в Пролома Му. Нему се видя угодно да съхранява живота ми не на царска трапеза, а с шепата брашно и масло на едно общество, уподобено на вдовицата от Сарепта Сидонска. Нему се видя угодно да отложи за неопределено време великия проект, наречен “Цафнат-Панеах”, за да изпита докрай сърцата в какво уповават и накъде са стремленията им. Нему се видя угодно да изпита посветените на Божия Пророчески Дух в огнената пещ на един последен Навуходоносор, за да издири с погледа Си и потвърди с Печата Си Званите в образа на Седрах, Избраните в образа на Мисах, и Верните в образа на Авденаго. И ако да бих казал, че в тези изпитания съм се радвал и танцувал като цар Давид, то значи преди всички останали първо да излъжа самия себе си.

¹ (Притчи 5:9-13)

Та кой е оня затворник, който през решетките на килията си ще гледа навън и няма да пожелае скъпоценната свобода? Кой е оня безпаричен бедняк, който не би потръпнал в блаженство при мисълта, че може да се огледа в апостолския цитат от посланието:

“...както е писано: - “Разпръсна щедро, даде на сиромасите, правдата му трае до века”...” ²

Винаги има един куп от чудесни изяви на Божието благоволение, които всеки християнин би поискал като белези в съдбата си. Но това, че те не се случват, в никакъв случай не означава, че сме вън от Небесния план или изключени от Божиите обещания. Тъкмо обратното – какъвто и наложен товар да бихме имали от Бога, то той е ясното доказателство, че сме изпълнени с Неговата Сила, за да го удържим. И съдейки по личния си дух, на когото Господ възложи огромния товар от двеста пророчески книги, мога със сигурност да кажа, че не са били напразни думите на Апостол Павел в края на **“Ясно очертания Христос”** и на Архангел Михаил в последното видение от **“Славата на Ветровете”**, с които те ме увериха, че Силата ми от Христос е голяма. Защото именно за тази Сила Исус започна да удържа в неспане очите ми, докато пред острието на Меча Му не се появи библейската история със слугата Му Гедеон...

На два пъти през изминалите години аз имах Господното водителство, за да пиша за Гедеон. Първият път това беше в далечната 1996 година, когато написах книгата **“Облечи своята мантия”**, а вторият път – през 2008 година при виденията с лъчите на ангелското благовестие, описани в книгата **“Ветил”**. А можел ли съм да зная, че Господ отново ще дари сърцето ми с видения за Гедеон, които поразяват всичката ми представа за Мъдрост, откровение и посвещение? Разбира се, че не! Но ето затова духът ми беше твърде много развълнуван, когато едни Господни думи, изречени към Божия избраник от Манасиевото племе, бяха изговорени и за мен. А тези думи гласяха:

“Иди с тая твоя сила, и ще освободиш Израиля от ръката на мадиамците; не те ли изпратих Аз?” ³

² (2 Коринтяни 9:9)

³ (Съдии 6:14)

В Святия Дух на Господния призив аз не приех стиха дословно, за да би помислил някой, че ще отивам на мисия в Израел, за да го спасявам от древни врагове. Не, братко мой! Духът на Господния призив беше чудесно доказателство, че имам несвършена работа, която трябва да свърша, и че оставам прицел на Божието благоволение, въпреки всички трусове от предателства и отстъпления на отделни човеци. Ето защо Божият Израил в самия стих беше Църквата, а пък мадиамците – родът на умноженото беззаконие.

Усетил великия заряд от докосването на Духа, аз паднах на коленете си и призовах моя Господ, като Му казвах:

“Скъпоценни Спасителю на духа и сърцето ми! Ти имаш причина, за да докосваш с този стих слугата Си и аз сега Те моля да отговориш каква е тя! Защото зная, че всяко Твое идване при мен е винаги свързано с видения, които трябва да преживея, опиша и дам на Твоята Църква.

Ето, Господи! Слугата Ти стои на колене в Присъствието Ти и с трепет очаква думите Ти!”

В отговор на молитвата ми Исус се сниши до сърцето ми и ме докосна с ръката Си, като ми казваше:

“Да, слуго Мой! Аз наистина имам причина, за да дойда при теб! А причината е тази, че сега те виждам като Гедеон пред очите Си. Досуц като библейския Гедеон, който чукаше жито в лина, за да го скрие от мадиамците. Не скри ли ти така всичките пророчески книги в пророческия сайт на Мория, за да не могат повече да бъдат изтегляни от човеци, които не са на Господния Дух? Не стана ли най-долен и презрян в очите на църковните общества, които масово те похулиха и опозориха? Не се ли напълни светът именно с мадиамци, които жертват на Ваалфегор, който е духът на Содом и Гомор?

А да мислиш ли, че твоят Господ е изненадан от страшната активност на дявола и нечестивите му духове? Да се смущава ли сърцето ти, че трябваше да претърпиш болезнени предателства, които се дължаха именно на императора на плътската похот? И ако Манасия (от чието племе е Гедеон) е скъпоценният плод на

Благочестието Йосифово, то да забравяш ли предупреждението на Апостол Павел към Тимотея, което гласи:

“А ти си последвал моето учение, поведение, прицелна точка, вярата ми, дълготърпението, любовта, твърдостта, гоненията, страданията; какви неща ме сполетяха в Антиохия, в Икония, в Листра; какви гонения издържах; и от всички тях ме избави Господ. Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени. А нечестиви човеци и измамници ще се влошават повече и повече, като мамят и бъдат мамени...”⁴

Как разбираш гонението, Стефане? Нима мислиш, че някой ще тръгне да те гони по плът? Няма ли той да предприеме друго, а именно – чрез коварство и измама да обърне неколцина против душата ти и да ги накара да злословят, хулят и опозоряват името ти? Няма ли да те подложи на страшно угнетение, като възпре десет или двадесет от дарителите ти, за да се чудиш ти как да посрещаш нуждите на живота си? Ами тези предатели, които решиха, че това е начинът им да те накажат заради категоричната ти съпротива срещу управлението на един диктатор, къде ще се явят отпосле, когато трябва да отговарят за делата си? Няма ли да ги посоча с Меча Си и Словото Ми да ги изобличи като мадиамци? Няма ли да ги попитам с какво ги онеправда слугата Ми, че така категорично го предадоха и забиха нож в гърба му? Нима си мислят, че коварството им ще остане без последствие, когато Аз Сам ще им заявя, че не са изплатили на Вечния Съдия четирите кодранта на Спасението?

Но ето, казвам ти, че тази книга ще остане паметна за Моите Съдии, за поколението Елеазар! Защото има в Словото Ми една божествена книга, наречена “Съдии” и един Гедеон, чрез когото Бог могъщо воюваше, за да освободи народа Си Израил от властта на демонизираното езичество. И на тези, които останаха Верни на Моя пророк, Аз ще дам Дух на могъщо възрастяване и екипиране,

⁴ (2 Тимотея 3:10-13)

за да ги посоча като тръбачите на Сион, пълни с мощта и Силата на Гедеон.

Колкото до другите, които се съблазниха в нищожната харизма на един никакъв човек, като решиха в сърцата си, че той е Божият Избор за българите, то такива нека се приготвят за страданието, което внезапно ще ги връхлети. Защото сториха безумие, като се отвърнаха от пророка Ми, който ги хранеше и възрастваше, а прилепиха сърцата си към гнусната политика на погиващия свят.

А ти, слуго Мой, погледни Силата в сърцето си, и знай, че Аз ще я разгоря така, както един ковач раздухва меховете в пещта и подчинява стоманата на волята си, за да изкове Меча Си. И цялата Ми Църква ще разбере, че в твоя живот Аз заповядах знаменията, които бяха и в живота на Гедеон.

Аз, Вечният Съдия, все още говоря и не млъквам!

Блажени чедата, родени в Дух и Истина, които са влюбени в Гласа на своя Господ и ще Го последват докрай – било с живот или смърт, било с гонение или победително шествие!

Да, блажени са!”

1. ВИДЕНИЕТО СЪС СКРИТОТО ЖИТО В ЛИНА

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Не е нужно дълго време, за да осъзнае човек, че срещу сърцето му действа постоянна демонична съпротива. В обикновения живот нещата или се случват, или не се случват. Когато всичко върви нормално, следвайки добронамереността на битието, то тогава успехът непременно възнаграждава усилията на работника или твореца. Сеячът се превръща в жетвар, за да пожъне това, което е посял, а човекът на перото се радва на почитта и уважението на своите читатели. В един идеален свят, лишен от зло, усилията винаги биха се увенчали с успех, защото зад тях стоят постоянство, усърдие и чист разум. В моя живот, обаче, за най-голямо съжаление, нищо не се постигна по нормален начин, но всичко беше белязано от жестоко съпротивление, тъй че често стигах до границата на депресията и отчаянието, ако и Господ да ми даваше победата, която желая. И всичко това ме сполетя по една единствена причина, станала печат на целия ми съзнателен живот, а именно, че реших изцяло да се покоря на божествените принципи на Божията Благодат, които Христос изрече в Евангелието с думите:

“...даром сте приели, даром давайте...” ⁵

и още:

“...давайте, и ще ви се дава; добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават в пазухата; защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва...” ⁶

По-късно щях да забележа, че мнозинствата от човеците обичат да им се дава каквото и да било, но самите те никога не отговарят на даването с даване, за да биха станали свършени съучастници в принципите на Благодатта. Не! За тях възможността да получат си е абсолютна аванта и келепир, тоест, един начин да изнасят даването до лична полза, в която не се чувстват с нищо задължени към даващия. А това не е нищо друго,

⁵ (Матей 10:8)

⁶ (Лука 6:38)

освен неблагодарност, тоест, остро нежелание да отговорят на даряването с даряване и така да изпълнят Божието очакване.

От многото болезнени и страшни теми, свързани с човешкото падение пред Лицето на Бога и Отца, тази отдавна е номер едно. И на нея аз съм посветил не една и две книги, но планина от разсъждения, наставления и изобличения. В един идеален свят, където за всеки човек се съди по ценността на онова, което създава за обществото, аз бих бил щастлив и пълноценен, защото цял живот дарявах на ближните си даровете на Божията Мъдрост и Просвещение. Тогава бих усетил от всичките човеци онази почит, която има изворът за жадните. Защото като утолят жаждата си те непременно ще му изкажат благодарността си. Но не така стоят нещата в света на дявола, където армии от милиарди демони помрачават човешките сърца, за да ги лишат от благоразумие и правилна преценка. А тогава безумните отдават годините си на човекоубиеца и съблазнителя, готови да зареждат и презареждат с финанси всяка заблуда, съблазън, пошлост, богохулство и дори най-отявлен сатанизъм. Какво остава тогава за изворите на Благодатта, с която Отец иска да съживи мъртвите духом? Какво се случва със слугите Му, готови да дават даром в един свят на развала и гнилота, където вече царува мерзостта на запустението? Какво се случи в България с един пророк, който двадесет години даваше даром книгите и поезията си, без да постави нито едно условие към онези, които взимаха всичко накуп, когато влизаха в сайтовете му в Интернет? Божията Благодат ли царуваше в сърцата на взимащите или духът на "махер-шалал-хаш-база", тоест, "тичай на корист и бързай на грабеж"? Защо грабителите бяха достатъчно зрящи да видят мястото за изтегляне на книгата или стихосбирката, а оставаха напълно слепи да прочетат призива за щедрост, подкрепа и истинско благодарение? Не споделих ли на всичките си читатели, че щедростта им е твърде важна, тъй като касае оцеляването ми на творец и Господен слуга?

"А бе я нека друг да му праща за нуждите и оцеляването, а пък аз да си взема това, което случаят ми дава възможност? Пък тоя, ако наистина е такъв, за каквото се представя, то Господ ще се погрижи за него!"

Колко позната и отвратителна крепост на поглъщателя! Колко страшно падение на нравите, морала и съвестта! Колко вярна и истинска картинка на сърдечните стаички на мнозинството, което си повярва, че може да изиграе Любящия Господ и да Го остави като губещ на територията на Благодатта Си!

А не знаете ли вие, роде на неблагодарните, че когато божествените принципи на Бог Отец бъдат поругани и похулени на някое място, то това място непременно се превръща в прицел на Неговия Гняв? Да забравите ли мъката в Гласа Господен, когато Исус казваше за Ерусалим:

“Ерусалиме! Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошка прибира пилците си под крилете си, но не искахте! Ето, оставя се вам дома ви пуст; и казвам ви, няма да Ме видите до когато кажете: Благословен Който иде в Господното име...”⁷

Да забравите ли писаното в “Посланието към Евреите”, което гласи:

“Защото земята, която се е поила от дъжда, що пада често на нея, и която ражда трева полезна на тия, за които се и обработва, получава благословение от Бога; но ако ражда тръни и репей, отхвърля се; тя скоро ще се прокълне, и сетнината ѝ е да се изгори...”⁸

Да измамите ли сърцата си, мислейки, че е възможно да се поругаете с един толкова Свят и Любящ Бог, без това да отекне като проклятие в съдбите ви? Защото наистина е много лесно да протегнете ръцете си към Неговите Дарове и да ги поискате, за да ги получите. Но отпосле, когато Даровете станат ваше притежание, те ще поискат да задвижат Неговите Святи правила и повеления, за да станете приобщени като съучастници в Благодатта Му. И ако тогава вие откажете да бъдете Живот в Живота Му, Дух в Духа Му, Щедрост в Щедростта Му, Даровете ще ви напуснат, ако и да си мислите, че още ги притежавате. Те все още ще могат да се виждат като книги в библиотеката ви или като файлове в компютъра ви, но

⁷ (Лука 13:34-35)

⁸ (Евреи 6:7-8)

Творецът ще откаже да ви приближи към Себе Си чрез тях или да свидетелства на написаното в тях. То е същото, като да си представите един давещ се човек в морето, на когото е хвърлено въже от спасителна лодка. Човекът ще хване въжето, а Спасителят ще започне да го дърпа към лодката Си, за да го спаси. Но тогава самите духове на морето ще се вкопчат в удавника, за да го задържат във властта си.

“Пусни това въже, защото то изисква да му отговориш на даването с даване! А къде е тогава за тебе интересът от цялата работа? Нали уж въжето беше даром хвърлено, а пък сега Оня в лодката ти поставя нови условия, като иска да те приближава към Него с даване? Прати Го да върви по дяволите и остане в морето! Точно ти ли трябва да си глупакът, който да се върже с това въже, а? Пускай веднага въжето и потъвай във водата! Забрави за Този в лодката и си спомни колко хубаво ни беше!”

Братко мой! Верни приятелю на сърцето ми!

За двадесет години в попрището на Божието Спасение сърцето ми се пресити от подобни светски удавници, които с чиста съвест бих нарекъл **“мадиамци”**, както ги нарече Господ в разговора Си с мен. Мадиамци, които здраво са се вкопчили в похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота, за да нямат в сърцата си никаква любов към Отца, Сина и Святия Дух. Да сееш Словото в сърцата на такива хора е все едно да наливаш от пусто в празно, защото Божиите семена ще бъдат задушени от плътска неблагодарност или изкълвани от хищните птици на дявола. Такива човеци непременно ще извадят пълния си портфейл, когато трябва да си напълнят стомаха с ядене и пиене, или решат да си купят последния писък на технологиите, за да блеснат с благополучие пред съседите си. Но не очаквай от тях да отидат с пълни ръце пред Божия Свят Олтар и коленичили пред Бога и Отца да Го помолят да приеме приносите им, за да имат добра основа за бъдещите Му добрини. За мадиамците на този свят всичко е “днес и сега”. Те не знаят защо са се родили, нито мислят къде ще отидат, след като умрат. Те са поколение на консумацията, грабителството и келепира, чиито очи князът на този свят е ослепил с духовете на безмерното си лукавство.

Пиша ти за всичко това преди първото видение от живота на Гедеон, свързан с житото в лина, защото то напълно ще ти обясни личното ми втвърдяване по отношение на даването. Защото ако в предишни години аз пръсках Божиите дарове във всякакви почви и давах изобилен достъп на всички до съкровищницата на служение Мория, то в последно време трябваше да изтрезнея и да си дам сметка, че нямам никакво право да разпилявам Божиите семена, понеже те не са храна за нечестивите и няма никога да бъдат. Защото дойде времето да вникна в свършените думи на моя Господ и Спасител, с които веднъж завинаги да коригирам стоенето си пред Него. А тези думи гласят:

“Не давайте свято нещо на кучетата, нито хвърляйте бисерите си пред свините, да не би да ги стъпчат с краката си и се обърнат да ви разкъсат...”⁹

Доста е било времето, когато за един запис от десет лева дарителят ме молеше да му напечатам двадесетина книги, за да ги “прегледа”, а после същият никога повече не се обаждаше – било да благодари или да се посвети на Святата кауза в Делото на Божия Пророчески Дух. Доста е било времето, когато в плен на наивност любовта ми на всичко хващаше вяра и считах за привилегия да отпечатвам цели кашони с книги, за които по-късно разбрах, че щели да се ползват за подпалки на печките през зимата. “Огън за книгите на тоя еретик Стефан Главчев! В печките, в печките – там е мястото за книгите му!” – както крещеше един пастор, качил на видео в Интернет дръзкото си начинание. Доста беше времето да гледам статистики за посещаемостта на сайта на служение “Мория” и да отчитам изтегляния до две хиляди книги на месец, за които не получих от анонимните посетители дори една дума на благодарност.

Аз не мога и не искам да си представя, че в древността пророк Моисей е приемал в шатъра си всеки израилтянин, дръзнал да му поиска копие от Петокнижието, за да си го прочита на спокойствие. А след това Господният слуга да вдигне ръце към Небето и да каже на Отца си:

⁹ (Матей 7:6)

“Това е положението, Боже мой! Не ме търси за общение, понеже съм затрупан от работа! Трябва да преписвам Тората, защото имам дълъг списък от израилтяни, желаещи да си я четат!”

Нищо подобно! Людете са треперели от благоговение и са коленичили в Присъствието на Бога, а снагата им е настръхвала само от погледа към покривалото на Моисея. Защото няма пророк в древността, който да се е превръщал в писар на мнозинството, за да угоди на глада или жаждата му за Божие Слово. Една пророческа книга се е прехвърляла от ръка на ръка и се е преписвала цели месеци от усърдни калиграфи, за да бъде съхранена за поколенията. А днес християните дори нямат желание да отидат до първия копирен апарат и да платят три-четири лева, за си я имат като копие книга от служение Мория. Много по-лесно е да се обадят на брат Стефан и да му кажат:

“Братко, здравей! Еди кой си има тези твои книги, а пък аз ги нямам! Ако можеш – напечатай ги и ми ги изпрати!”

Ей, Богу! Хората с усърдие и пестеливост коли си купуват за няколко години, а аз не дочаках да чуя поне един да си беше купил лазерен принтер и да ме помоли да му изпратя всички книги, та да ги разпечатва и разпространява. Но ето така, братко мой, последният век на прогреса и технологиите измами сърцата на много човеци и те изгубиха вярното си отношение към Божията Святост. Простотата и Чистотата в Името на Исус бяха изместени от грозна гордост и отвратителна арогантност, понеже съвременният човек реши, че всичко вече му е достъпно във века на информационните носители. Може да си носи Свещеното Писание на флашка, а книгите на един Божий пророк са има-няма стотина мегабайта. Не в това е въпросът, братко мой! Защото аз съм сигурен, че враговете и ненавистниците ми ще се сдобият и с тази последна книга, която пиша. Въпросът е, че дори да се сдобият с книгата като съдържание, те няма да я притежават като Свят Дух в сърцата си. Така, както книжниците и фарисеите в древен Израил имаха в синагогите си Свещеното Писание, но нямаха Христос в сърцата си, при все, че Сам Той беше Словото, което стана плът.

След всичко написано дотук, аз ще продължа с думите, които Господ проговори на сърцето ми, миг преди да ми яви първото от виденията с Гедеон. Ето какво ми каза Той:

“Слуго Мой! Аз съм ревнив Господ, Който и до завист ревнува за Духа, Който е положил в сърцата на Своите поклонници и последователи. Ето защо всички стъпки, които ти предприе като втвърдяване на служението към свинете и кучетата, беше Моята пламенна Ревност в теб. Понеже, както разбра от изминалите години, псетата винаги се връщат на бълвоча си, а свинете - в тинята и калта. Без значение колко братолюбие ще им покажеш и каква Милост ще проявиш към тях – те винаги ще изкористят нещата, за да ти докарат чрезмерна скръб. Опаките поколения ще останат извратени от дявола, дори да би им дал да пият стократно от Скрытата Манна. Те никак няма да се покаят и обърнат към Светлината на Господ, та да би ги озарила и просветила, но ще продължат да се спъват и омотават в кълчищата на лъжепророка.

Кажы Ми тогава:

За двадесет години непрестанно благовестие успя ли да промениш начина, по който книгите ти пристигаха до хората?”

“Господи мой! За изминалото време единствените промени, които се случиха, бяха тези, че преди седемнадесет години смених старата си пишеша машина с компютър и матричен принтер. Малко по-късно смених матричния принтер с лазерен – и така продължавам досега. А книгите си винаги ги правя ръчно заедно със съслужителя си, което си е трудоемко занятие...”

Господ се усмихна на отговора ми, а след това погали главата ми, като казваше:

“Никак да не си се оплакал, че ти е трудно, защото живееш във времето, когато много трудни преди неща са станали по-лесни. Ами я си представи, че беше се родил в друго време, когато дори Гутенберг не е създавал първата печатница. Нямах ли тогава да се наложи да преписваш думите Ми на ръка? Аз ти зададох въпроса,

за да видиш, че и до ден днешен нямаш печатница, където по принцип се печатат книги.

А защо нямаш печатница, слуго Мой? Не затова ли, понеже бяха твърде малко дарителите ти? И защо бяха твърде малко? Не затова ли, понеже Словото Ми срещна отпор от крепости на неверие, неблагодарност и най-отявлено користолюбие? Впрочем, отказа ли се дори една църква в България от търговските си сергии, за да би решил твоят Господ, че църковните лидери са на един дух с пророка Му? Не стоят ли до ден днешен на търговските рафтове един куп лъскави заглавия на така наречените "пророчески гласове" на Християнството? А докъде ще заведат църквите тези гласове, когато първият видим белег, който бode очите на твоя Господ е този, че това са най-вече водещи търговци, за които благовестието се е превърнало в личен бизнес? И да си представиш ли вариант, когато сред тези водещи "пророчески гласове" ще бъдеш поставен и ти с книгите си?"

"О, Исусе! Да не бъде! Никога да не бъде такова случване! Защото бих стократно предпочел да съм на бунището, отречен и забравен от всички, но не и да бъда титулуван и продаван като въпросните величия. Защото техният дял е днес и сега, и те вече са получили наградите си. За мен е по-добре да претърпя огнената Навуходоносорска пещ, но да не се намери върху духа ми клеймото "търговец", защото то е равносилно на образа на звяра и числото на името му..."

"Ами ето заради тази твоя пламенна Ревност ти оставаш жив в Живота Ми и с непокътнат от стрелите на лъжепророка дух. Защото прие да живееш честната мизерия и отхвърли нечестивия пазар на великата блудница Вавилон. Но ти сега размисли, че никой, уловен от блудницата, не живее със самочувствието на грешник, та да би търсил опрощение от Господа. Нищо подобно! "Живея като царица, не съм вдовица, и печал никак няма да видя!" – това изповядва и до днес духовната проститутка. Затова самочувствието на нейните пленници е царско самочувствие. И за един цар е съвсем в реда на нещата да се интересува какво яде някакъв Господен слуга, който

има дързост да нарече служението си "Мория", а книгите си – родени от Божия Пророчески Дух. Ще си позволиш ли дори мисълта да направиш такъв цар читател на книгите си, та да би те вълнувало мнението му или царското му заключение?"

"Не, Господи мой! Такъв цар би бил мерзост за сърцето ми, защото той няма да чете книгите ми с Този Дух, с Който съм ги писал, но непременно ще ги чете с духа на фарисей и книжник и ще търси причина да ме улови в говоренето ми, като се взира в буквата, а презира Духа на писаното..."

"Ами знай тогава, че ето така те четяха през всичките години царете на великата блудница! И като изпълниха сърцата си със злоба и ярост против тебе, скоро надъхаха паствата си против книгите и делото ти, та да имаш отвратителен образ, дори само при споменаване на името ти. Тъй щото многократно бе опозорен заради Мене и заради виденията, които ти давах. А сега внимавай на следващия Ми въпрос, защото с него влизаш в съдбата на Гедеон. И така, питам те:

Да даваш ли житото си на мадиамците, като знаеш, че те ще го похулят и омърсят със зловония?"

Думите на Господ подкосиха нозете ми, тъй щото паднах на коленете си пред Него. И като прегърнах с ръцете си нозете Му, през плач Му проговорих, казвайки:

"Боже мой! Скъпоценен мой Спасителю! Дано погледнеш благосклонно към слугата Си, но аз никога повече няма да дам жито на мадиамците, защото твърде много възлюбих Святите Ти устни, с които Ти ми говори през годините. Искях да бъда един, който хвърля Хляба си по водата, за да Го намеря след много дни. Но вече проумях, че Този Хляб не може да бъде хвърлен във всякакви води, за да би ми донесъл съдба стихът от "Еклесиаст". Той трябва да бъде хвърлен единствено във водите на Гион или Фисон, но никога във водите на Тигър и Ефрат.

Прости ми, Господи, че толкова късно разбрах думите на Мъдростта Ти и трябваше да изпия стотици горчиви чаши на разочарование, отчаяние и най-тежка депресия..."

“Гедеон ли чувам сега да Ми говори? Да, Стефане! Той говори от сърцето ти! Защото Гедеон беше най-долният от Манасиевото племе, както и ти днес си обявен за най-долен и нищожен всред всички църкви, до които достигна житото на Божия Пророчески Дух. Но техните тесногръди теолози с пет диоптъра късогледство не са си направили труда да осмислят написаното от Павел към вярващите в Коринт, понеже то никак не може да пасне на духа на тщеславието и самодоволството им. А думите на Апостола Ми гласят:

“Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога...”¹⁰

Виж Гедеон във видението, което ти давам, за да проумееш и собственото си сърце...”

След последните Си думи Господ се наведе и докосна главата ми, тъй че пред сърцето ми се разкри видение. Аз отново виждах Гедеон точно така, както във видението, свързано с петия ангелски лъч от книгата за Ветил. Той се беше навел над дървен лин под сянката на огромен дъб и чукаше в него една мяра изсипано жито, когато Сам Исус се приближи до клоните на дъба и за известно време го наблюдаваше. А след това стана видим с Присъствието Си за Гедеон, като му казваше:

“Господ е с тебе, мъжо силни и храбри...”¹¹

Без да обръща внимание Кой му говори, Гедеон извърна главата си, като казваше на Исус:

“О господине, ако Господ е с нас, то защо ни постигна всичко това? и къде са всичките Му чудеса, за които бащите ни ни

¹⁰ (1 Коринтяни 1:26-29)

¹¹ (Съдии 6:12)

разказваха, като думаха: Не изведе ли ни Господ от Египет? Но сега Господ ни е оставил и ни е предал в ръката на мадиамците...” ¹²

Видимото малодушие на Гедеон накара Господ да се усмихне, а след това отново да му каже:

“Иди с тая твоя сила, и ще освободиш Израиля от ръката на мадиамците; не те ли изпратих Аз?” ¹³

Но и този път, все още в плен на малодушието си, Гедеон отговори на Господния призив, казвайки:

“О Господи! с какво ще освободя аз Израиля? Ето, моето семейство е най-долно между Манасия, и аз съм най-малък в бащиния си дом...” ¹⁴

А Исус с настоятелен Глас отново му повтори, казвайки:

“Непременно Аз ще бъда с тебе; и ти ще поразис мадиамците като един човек...” ¹⁵

След тези думи към избраница Си, Спасителят се обърна към мен във видението, като ми казваше:

“Ела и седни на този дъбов клон до Мен, за да слушаш думите, които ще ти говоря, и да отговориш на въпросите, които ще ти задам. Защото, ако и да ти изглежда съвсем простичко – това е едно от най-мъдрите и Свети видения в Моето Слово. Затова като начало нека те попитам, а ти Ми отговаряй:

Какво върши Гедеон до мига на Господния призив към сърцето му?”

“О, Исусе! Той чука жито в лина, за да го скрие от мадиамците!”

“А виждаш ли ти точно това, което виждам Аз? Или нека те попитам така:

Какво накара твоят Господ да слезе от Святите Си небеса, за да се срещне именно с Гедеон? Има ли причина някак Гедеон да Ме е накарал да го забележа от високото, от Престола и Светилището на Отца Ми?”

¹² (Съдии 6:13)

¹³ (Съдии 6:14)

¹⁴ (Съдии 6:15)

¹⁵ (Съдии 6:16)

“Господи, Ти най-вероятно Си слязъл по Личното Си благоволение и намерение! Друго обяснение не намирам!”

“Сигурен ли си в това, което твърдиш, слуго Мой? Защо не искаш да видиш отговора, когато той е пред очите ти, а Аз само искам да го забележиш? Или нека още веднъж те попитам:

Ако знаеш, че Аз съм Стопанин на един дом, а ти се приближиш до вратата му, то какво ще сториш, за да предизвикаш Стопанина да те забележи?”

Мъдростта на Исус беше прекрасна, а аз се укорих, че не внимавам в думите Му. Но след последния въпрос с трепет Му отговорих, казвайки:

“Исусе! Аз бих почукал на вратата, за да може Стопанинът да ми отвори и аз да вляза в Дома Му!”

“Да “почукаш” ли каза, слуго Мой? Този ли глагол се намери в устните ти?”

“Да, Господи мой! Именно да почукам! Защото който иска – получава, който търси – намира, и на тогава, който почука, ще му се отвори!”

“Ами погледни тогава отново към Гедеон и виж, че той чука жито в лина! Какво е тук житото, и какво е линът? Отговори Ми сега като духовен човек, защото друг отговор няма да приема от устните ти?”

“Ах, скъпоценни мой Учителю! Житото е Божието Слово, а линът – човешкото сърце, в което Ти полагаш учението на Завета Си, което в преобрази си е Вино, Съвършен Плод от Лозата!”

“Разбираш ли тогава какво стори Гедеон? Не хлопаше ли той в сърцето си към Господ на Силите, като се предаваше на размисъл върху Вечното Слово на Бога и Отца? Виж само как още с първите си думи Гедеон Ме пита къде са чудесата на Всевишния, за които са разказвали бащите на чедата си. А това непременно показва и доказва, че Гедеон чукаше жито в лина си.

Не беше ли така и с теб, Стефане? Не чукаше ли и ти жито в твоя лин, за да Ме накараш да те забележа? Не се ли роди от житото цял един благоуханен Кръг на Хляба? Не се ли роди от лина цял един превъзходен Кръг на Виното?”

“Така е, Господи мой! Но всичко това човек би могъл да види само с Твоите очи и да почувства само с Твоето Сърце! А самият факт, че Ти се обърна към Гедеон, като му казваше: **“Господ е с теб, мъжо силни и храбри!”** непременно Те разкрива и като Емануил, защото това Твое Име ще рече **“Бог с нас!”**...”

“Верни са думите ти, слуго Мой! И истинни, както подобава на осветен съд за Божия употреба! Но за могъщо свидетелство на Моите братя и сестри, че те виждам като Гедеон за Църквата Си, Аз отново ще те попитам, а ти Ми отговаряй:

Нормално ли е житото да се чука в съд за приготвяне на вино? Няма ли друго място, определено за житото, където то да се превръща на брашно? Какво би сторил един стопанин, когато прибере реколтата си от жито? В ливада ли ще започне да смела житото или ще потърси друго място?”

“Господи мой! Ливадата е място за гроздето, а не за житото. Но в този момент ситуацията при Гедеон е екстремна. Той е принуден да чука жито в ливада, за да го скрие от мадиамците. А това означава, че тези мадиамци имат контрол върху хамбарите и мелниците на израилтяните. И всеки, който би си занесъл житото на мелница, рискува да го изгуби, защото времето е зло и Израил е под властта на езически поробители...”

В този миг Гласът на моя Господ се изпълни с огнена ревност. И Той с пламенни думи продължи да ме пита, казвайки:

“А не е ли твърде зло и времето за Моята Църква? Не потъна ли твърде много Господно жито в хамбарите на Вавилон? И няма ли един воденичен камък на съблазънта, който днес смела вярата на хиляди по хиляди? Да отива ли християнинът при вавилонски съблазнители, та да му смелат Учението Исус Христово, или като Гедеон да се научи да чука жито в ливада? Помниш ли думите на Божия ангел, Църкво, който хвана един воденичен камък и го запокити със страшна сила в морето, казвайки:

“Така стремително ще бъде тръшнат Вавилон, великият град, и няма вече да се намери...”¹⁶

¹⁶ (Откровение 18:21)

Помните ли думите Ми, Божии чеда, когато взех в ръцете Си едно детенце и сериозно предупредих всички ви:

“Истина ви казвам; ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство. И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство. И който приеме едно такова детенце в Мое име, Мене приема. А който съблазни едно от тия малките, които вярват в Мене, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък, и да потънеше в морските дълбочини...”¹⁷

Във воденични камъни ли да благоволи вашият Господ или в смирени сърца, които хлопат с молитви от личните си врати, за да ги чуя и да им отговоря? Аз не просто ви призовавам, но ви заповядвам да скриете житото си в лина, за да го опазите от мадиамците, както го направи слугата Ми Стефан. Защото нито една от всичките книги, които той написа, не се роди на друго място, освен в лина на сърцето му, и в счуканото жито, на което той се посвети с всичкото си усърдие и любов към Господа!

Ето, Аз стоя на вратите ви и хлопам, за да Ми отворите! Но научете се и вие да хлопате към Мен, за да ви отговоря! Защото тази е неизявяваната тайна за Личното ми явяване при Гедеон и Моят Завет на Мир с него! Затова призовавам всички вас да последвате пророка Ми в останалите велики видения от живота на Гедеон, които ще му дам, защото те в Дух и Истина вече са се случили и в служението на пророка Ми!

Аз, Вечният Съдия от Сион, все още говоря и не млъквам!

Последвайте Ме, чеда на Небесната Правда!”

¹⁷ (Матей 18:3-6)

2. ВИДЕНИЕТО С ПРИНОСА НА ГЕДЕОН И ОЛТАРА ЙЕОВА-ШАЛОМ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Няма по-велика привилегия за духовния човек от тази – да превърне целия си живот в жертвен принос за Отца, Сина и Святия Дух. В този свят вече живеят около седем милиарда човека – всеки със съдбата и смисъла на съществуването си. Не е възможно за никой от нас да познава сърдечните стремления на всички тези човеци, но аз съм сигурен, че Всевишният Бог е заповядал всяка секунда от всяка съдба, тъй че няма мисъл, дума или дело, която да Го изненада или учуди. Сигурен съм също, че горе – пред Божия Свят Олтар – няма дълга опашка от кандидати, които да искат да пожертват целия си живот за Божията Вечна Правда. В крайна сметка всеки човек живее собствения си живот и осмисля битието си, за да оцелее и живее колкото може повече години на този свят.

Когато искаме да бъдем забелязани от Бог, то тогава трябва да изпълним командата “кръгом марш” и да тръгнем против течението на целия свят. Просто защото, ако се оставим на самото течение, то ще останем незабелязани. В крайна сметка, освен нас, там ще плуват още много милиарди съдби. Господ Исус Христос дойде на света със Своята Съдба и събра около нея съдбите на Своите ученици. Но Неговият Път, Истина и Живот бяха най-великото и най-славното противопоставяне на течението на света. Противопоставяне, при което стана явен сблъсъкът между Светлината и тъмнината, между Святостта и греха, между Доброто и Злото, между Правдата и беззаконието. И най-вече – между Бога и старовременната змия, която е дявол и Сатана.

Някои хора искат да игнорират в живота си това противопоставяне. Те искат, ако е възможно, да останат наблюдатели на сблъсъка от някоя неутрална територия, и чак след края на сблъсъка да се присъединят към победителя. Други решават да пренастроят сърдечната си антена от станция “Вяра” на станция “Неверие”, като се залъгват, че това решава проблемите им. Трети си намират алтернативни честоти на станцията

“Вяра”, като се отказват от “Христос” и решават да станат слушатели на “Мохамед”, “Буда”, “Кришна”, “Шинто”. Четвърти търсят истината в НЛО, извънземни, екстрасенси, зодии. Изобщо – светът е твърде пъстър и омотан от всякакви алтернативи, коя от коя по-съблазнителни, коя от коя по-смъртоносни.

Аз направих своя избор преди двадесет и четири години, когато приех Господ Исус Христос за Спасител на сърцето и душата ми, и за Изкупител на целия ми живот. Нито за миг не съжалявам за избора си, но се чувствам щастливец, че Господ ме пресрещна в съдбата ми и не ме остави да се нося по течението на света.

Всеки християнин, призван от Бога в Новия Завет на Господ Исус Христос, има своя мисия, участие и съдба в Христовото Тяло. И никой не може да вземе върху себе си служение, ако не му бъде дадено от Небето. В това отношение аз получих божествените планове на моя Спасител още в самото начало, когато Той ми даде видение с Хълма Мория и ми каза, че с него ще бъде свързан целия ми съзнателен живот. Още в първите години на вярата заживях с мисълта и призванието, че “Мория” е не просто име, с което да оригиналничаш пред братята и сестрите си, но отговорност, свързана с жертвен принос. Тази отговорност прикова и разпъна стария ми човек на личния ми кръст, тъй щото всичките ми планове, намерения и амбиции за бъдещето трябваше да умрат. И на едно поприще, свързано с писане на книги, аз трябваше да израствам в познанието си за моя Господ – ден след ден, седмица след седмица, месец след месец и година след година. А с познанието за Господ дойде и познанието за дявола, тъй щото много началства и власти на нечестието Исус поставяше на прицел пред двуострия Меч на устните Си, като ги поразяваше и съкрушаваше чрез пророческите видения, които получавах от Него. Година след година аз се изкачвах по стръмната пътека към високия Хълм на моя Спасител, когато дойде времето да се превърна в Негов жертвен юнец в едни най-помазани и Свети Кръгове на Маслото и Солта. Кръгове, в които останах през последните десет години от живота си. Кръгове, в които Господ ми даде да пия от Златната Стомна със Скритата Му Манна, и да усетя колко трудно и мъчително ме следваха братята и сестрите ми. Защото страшните мои

противници бяха и техни противници. Моето гонение се превърна и в тяхно гонение. Моето поругание и опозоряване стана и тяхно поругание и опозоряване. Моето съразпване с Исус на Неговия Кръст се превърна и в тяхно съразпване. Моята жертва да давам даром се превърна и в тяхна жертва да помагат по всякакъв начин в живота ми. Те бяха и останаха прекрасно, здраво и утвърдено общество, което не се поклати от ветровете на дявола, нито се огъна под натиска на зловещите му демони. Затова сега се моля на Бога всеки от тях да се почувства лично съпричастен в тези видения за Гедеон. Защото великият Божий мъж не извърши Божия план сам, ако и да имаше в себе си Господната Сила.

Разберете ме, мили приятели! Ние сме едно в Господа! Онова **“едно”**, заради което и тук ще повтора думите на Спасителя към Гедеон:

“Непременно Аз ще бъда с тебе; и ти ще поразииш мадиамците като един човек...”¹⁸

Онова **“едно”**, заради което Исус се помоли на Отца:

“Както Ти прати Мене в света, така и Аз пратих тях в света; и заради тях Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината. И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, Си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти Си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно...”¹⁹

Онова **“едно”**, заради което ще се позова и на съвършено точните думи на Апостол Павел:

“Моля ви се, братя, за името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие, и да няма раздори между вас, но да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл...”²⁰

Онова **“едно”**, заради което нашият Всемогъщ Бог Отец ще смаже Сатана под нозете ни! Защото, спомнете си, как Апостол Павел ни показа Този Свят Отец, говорейки именно за смазването на дявола. Ето как:

¹⁸ (Съдии 6:16)

¹⁹ (Йоан 17:18-22)

²⁰ (1 Коринтяни 1:10)

“А Бог на мира, скоро ще смаже сатана под нозете ви. Благодатта на нашия Господ Исус Христос да бъде с вас...”²¹

На кого от древните и велики мъже на Вярата Господ се разкри като **“Бог на Мира”**? Не е ли именно на Гедеон, който Му въздигна Олтар, наречен **“Йеова-Шалом”**? И ако ние имаме същия Мир в сърцата си, който получи и Гедеон, то какъв ни е проблемът изобщо? Не са ли всичките усилия на побърканият дявол свързани именно с това – да ни отнеме Мира с Бог, карайки ни да се съмняваме, бунтуваме, огорчаваме, роптаем и съблазняваме?

Ако пророкът Господен написа за десет години в Маслото и Солта сто книги, които съкрушиха Сатана и прославиха най-великото Име “Исус”, то успя ли проклетата змия да наруши Мира между Господаря и слугата Му? Успяха ли хилядите чародейни молитви да преминат през Портите на Сион и да се изсипят в Чашата Господна, та да накарат Исус да изпие вопиещото желание на един куп пастори-наемници да се пресече Делото ми и погуби живота ми? Ей, Богу! Техният началник се оказа не просто слабичък и хилав, но най-обикновен книжен тигър! Бясна мастия, която олайва долините, докато керванът върви към Хълма Мория. А бясната мастия има сила да ражда само бесни псета. И лъжепророкът им Легион – бесни свине, които съвсем скоро ще се втурнат по стръмнината, за да се издавят в езерото.

Пиша за всичко това, верни мой братко, защото времето върви към края си, а с него и моето подвизаване в Божия Пророчески Дух. Няма да имам по-голяма наслада и радост в сърцето от тази – да прикляна към Божия Свят Олтар неколцина, които да поискат от Отца да ги направи жертвени юнци за Славата на Възлюбения Си Син. Защото какъв друг смисъл да има животът ни под Небето? Каква по-прекрасна привилегия да имаме в сърцата си от тази – да се представим на нашия Господ и Бог в жертва Свята и благоуханна? Някой може би ще реши да ми каже:

“Брат Стефан! Ти си познат на Исус, защото пишеш книги, в които ни явяваш Гласа Му и водителството Му! А и Той многократно е заявявал за тебе, че имаш велик дял между Божиите Светии! Ами ние, които нямаме

²¹ (Римляни 16:20)

този Небесен дар да пишем книги? Помни ли нас Господ в мислите Си? Има ли ни нас в Паметта Си? Забелязва ли ни в отрудения живот, който водим, и в жертвите, които правим за Него?”

О, мили и прекрасни приятели! Когато Господ е заповядал в Святото Му Слово да бъде записан живота на пророк Илия, то остави ли Той забравена вдовицата от Сарепта Сидонска? Когато беше записан живота на пророк Елисей, то беше ли забравена сунамката? Когато беше записан живота на Исус Навин и битката пред стените на Ерихон, то забрави ли Всевишният за блудницата Раав? Когато мнозина богати пускаха в храмовата съкровищница своите щедри дарения, то забрави ли Господ вдовицата, която пушна последните си две лепти или се възхити от нея?

Щях ли да напиша дори една пророческа книга, ако битието беше притиснало ума и сърцето ми в мрежите на угнетителните мисли за личното ми оцеляване? Нямах ли тогава да стана постоянен клиент на борсата за безработни и да търся всякакви начини да оцелея? Нямах ли вечер да се връщам съсипан от работа, зареден от злобата на деня, и твърде далеч от мисълта по Небесното и библейското? А само като си помислите, мили мои приятели, че имам многолюдно семейство, което трябва да издържам, то как изобщо щях да изпълня съвършения план на Исус, ако Той Самият не беше промислил живителните дарове от вас? Не са ли именно те вашата лична саможертва за успеха на Неговия слуга? Какво би бил животът ми, ако я нямаше действената любов и истинската благодарност на верните ми приятели? Затова завинаги запомнете, че ако аз бях моторът на Божия Пророчески Дух, вие бяхте бензинът! Може да е много мощен моторът, добре изработен, сглобен и готов за пътя си. Но ако няма бензин в резервоара му, то той ще бъде само безполезна машинария в гаража, от която няма абсолютно никаква полза за неговия собственик. И нека за всички това видение с приноса на Гедеон да бъде Рема от Господа, както и най-прекрасно потвърждение, че никой труд или иждивяване за Бога не са напразни.

А сега нека да продължа с думите на моя Господ, защото аз все така оставах при Него в Духа на тези пророчески видения. И ето думите, които Той проговори на сърцето ми:

“Слуго Мой! Ти силно развълнува Сърцето на своя Господ с всичките думи, които написа по-горе. Те са Моята неизказана Любов към Верните, които прибавих на живота ти! Те наистина са бензинът за мотора, който си ти. И Аз им засвидетелствам, че приемам жертвите и иждивяването им като съвършен принос, който осветява имената им в Книгата на Живота и ги прави твърде забележими пред очите на Отца Ми. Даже да биха решили, че са твърде долни и незначителни, Аз ще им кажа, че съм възлюбил най-долните, защото съм Коренът Давидов! А един Корен не се влюбва в горните, но в най-долните! В тези, които потъват, за да изплува Правдата Ми! В тези, които се смиряват, за да се яви Славата Ми! В тези, които слугуват, за да възрастват клонките на Спасението Ми! И нека всичките Ми Верни последователи да знаят, че най-сладкият Плод от Дървото на Живота е Плодът на Благодарението. Плод, който се явява разликата между великите в Божието Царство и всички останали.

А ти, Стефане, знай, че Благодарението е Плодът, заради който Отец Ми те възлюби и заповяда точно тази съдба за живота ти. Понеже щедро даряваше всичките Небесни блага, които ти давах през годините, и нито веднъж не поиска да потърсиш своето си.

А сега, слуго Мой, искам да покажа на Моята Църква приноса на Гедеон с онази скрита тайна в него, която никога не е била разкривана. Затова последвай Ме във видението, което остава пред очите ти...”

След тези думи на Господ аз отново бях във видението, където Гедеон вече проговаряше на Исус, като Му казваше:

“Моля Ти се, ако съм придобил Твоето благоволение, покажи ми знамение, за да зная Кой си Ти, Който говориш с мене; моля Ти се, не си отивай от тук, докато не дойда при Тебе и изнеса приноса си и го положа пред Тебе...”²²

Гледайки умолителното лице на избраника Си, Господ се усмихна сърдечно, а след това му отговори, казвайки:

²² (Съдии 6:17-18)

“Ще чакам догдето се върнеш...” ²³

Така, след време около час, Гедеон се върна, носейки две питки и кошница с месо в левицата си и гърне, прикрепяно с лакът от десницата. И като се приближи до Исус, коленичи и постави в подножието Му своя принос. А Господ от Своя страна се приближи до огромен бял камък, встрани от разлистения дъб, като заповяда на Гедеон:

“Вземи месото и пресните пити та ги сложи на тоя камък, а чорбата излей...” ²⁴

Докато Гедеон вдигаше гърнето, за да излее чорбата, Исус се обърна към мен, като ме попита:

“Забеляваш ли какво условие поставих пред Гедеон? Отговори Ми тогава:

Защо Аз благоволих само в питките и месото, които Гедеон трябваше да постави на белия камък, а го накарах да излее гърнето с чорбата?”

Въпросът на Господ ме остави безмълвен. А аз вече наблюдавах как израилтянинът от Манасиевото племе излива гърнето с чорба на земята, а след това поставя месото и питките на белия камък. Но колкото и да гледах все още не разбирах защо Исус не благоволи в чорбата. А Той, като ме погледна с остър поглед, вече ми казваше:

“Явно, че ще трябва да те поставя в самото видение, за да сполучиш да намериш отговора на въпроса Ми! Затова сега Ми се довери, понеже ще те докосна с жезъла Си, за да се уподобиш ти самия като жертвения принос на Гедеон. Иди тогава до белия камък и коленичи пред него, като го прегърнеш с лявата и дясната си ръка...”

С вълнение, което не мога да опиша, аз се приближих до белия камък във видението, където Гедеон вече беше поставил приноса си. И като коленичих пред него, протегнах двете си ръце, за да го прегърна. А тогава Господ простря жезъла Си, тъй щото той премина през ребрата на гърба ми и докосна сърцето ми със снопове от небесни лъчи. В следващия

²³ (Съдии 6:17-18)

²⁴ (Съдии 6:20)

миг се видях поставен в гърне, което стигаше до гърдите ми. А Исус се приближи до мен, все така простирайки жезъла Си, като ми казваше:

“Ето, слуго Мой! Сега си готов да се превърнеш в жертвен принос за твоя Господ и Бог! Аз ще докосна гърнето с жезъла Си, за да пламне с огъня на всеизгарянето, а ти се приготви отново да преживееш в това видение огненото си кръщение за Мен!”

Без да чака да Му отговоря, Господ докосна с жезъла Си гърнето, тъй че то пламна с огнени езици отвътре. И самият огън започна силно да нагорещява тялото ми, тъй щото плувах в пот. А колкото по-разпалин ставаше огънят, толкова повече пот се лееше от мен, тъй че в един момент горещината стана нетърпима, а аз извиках към Исус, казвайки:

“Господи! Огънят Ти ме изгаря, а аз вече не издържам!”

“Напротив! Ще издържиш! Защото сега в сърцето ти се изпичат двете питки, а старият ти човек все още не се е предал напълно...”

След думите на Господ болката в мен стана непоносима и гласът ми се превърна в ридание, а сълзите руннаха от очите ми. Така аз виждах как сълзи и пот се търкаляха по тялото ми, като пълнеха гърнето. И това продължаваше сякаш цяла вечност, а огънят все така ме гореше, а аз горях без да изгарям. В един момент гърнето вече беше пълно с потта и сълзите ми и се готвеше да прелее, когато Исус се въздигна някъде над мен и ми простря жезъла Си, като казваше:

“Хвани се за жезъла Ми, за да те измъкна от гърнето! Защото сега сърцето ти изцяло е покорено на Волята Ми!”

С огромно облекчение хванах жезъла на Господ, а Той ме измъкна от гърнето. И като докосна сърцето ми – извади от него двете пити, които още горяха от Огъня Му. А след това ме попита:

“Какво да сторя със сълзите и потта на стария ти човек? Да приема ли плачовете и стенанията му като жертвен принос, или мъката му по изгубения живот като нещо достойно за Огъня от жезъла Ми? Искаш ли си егоизма, слуго Мой? Защото той е там, в гърнето, където останаха всичките мъки и скърби, сълзи и пот, докато преживяваше кръщението с Огън!”

“О, Исусе! Тази чорба не е нужна нито на мен, нито на Теб! Аз се отричам от себе си и заявявам, че завинаги Ти принадлежа – в дух, душа и тяло! Ти Си Царят, възцарен в сърцето ми! Ти Си Светлината Божия, възцарена в мислите ми! Ти Си Огънят на Отца, от Когото няма да се откажа до края на земните си дни и за цялата Вечност!”

Господ се усмихна и ме погледна с най-пленяващия любовен поглед, който някога бяха изразявали очите Му. А след това ми каза:

“Аз не мога и няма да взлея гърнето вместо теб! Трябва да го взлещ ти! Защото, ето, старото премина и всичко стана ново! Ще взлещ ли гърнето, слуго Мой?”

“Да, скъпоценни мой Спасителю! Ще го взлея с неизказана радост, защото зная, че всичките Ти помисли за мен, са помисли за Вечен Живот и блаженство, които Си приготвил за слугата Си...”

След тези думи аз с трепет се приближих до самото гърне. И докато го докосвах, усетих старата Адамова глина, която пицеше с всичката си сила, та дано бих запазил съдържанието ѝ. В следващия миг духът ми катурна гърнето, тъй щото то се взля на земята. И един изобилен Мир от небесата, уподобен на река със сини води, се плисна върху духа ми и белия камък. А върху гладката му стена водите издълбаха прекрасните думи на моя Господ от Евангелието:

“Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои...”²⁵

Точно тогава Исус пристъпи напред сред сините води и ме погледна със слънчев поглед, като ми казваше:

“Ето този бял камък стана Свят Олтар, наречен Йеова-Шалом! Аз днес го подарявам на сърцето ти и съм готов да го подаря на всеки, който се покори и предаде на Огъня Ми, за да изгоря в него всичко старо, и да родя в него новия човек, създаден по Образа на Моя Бог и Отец, в Правда и Святост на Истината!

Църкво Моя! Викам към теб! Божи чедра, призовавам ви!

Взлейте гърнетата с чорбата на стария пръстен човек, и Ми се посветете в жертва Свята и благоуханна! Защото всеки принос за

²⁵ (Йоан 14:27)

**Господа е израз на съвършено боголюбие и верен белег, че вие сте
Мои – отсега и за вечни векове!**

Аз, вашият Мир, все още говоря и не млъквам!

Блажени бъдете, миротворци на Царството Небесно!”

3. ВИДЕНИЕТО С ЕРОВААЛ И ЖЕРТВЕНИКА НА ВААЛ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Когато преди шестнадесет години Господ ми заповяда да започна атакуването на измамите и лъжеученията по църквите, аз едва ли съм предполагал, че отпорът против книгите ми ще придобие белезите на истинска война. Още помня пламенната ревност, с която Исус разпали духа ми, за да напиша трилогията против търговците в Храма. И онзи бич от върви, с който Той налагаше гърбовете на гнусните поклонници на Мамон, заплющя върху нечистите съвести на последните им потомци. Ефектът от тази трилогия беше моментален, защото книгите ми бяха обявени за еретични, а аз бях дамгосан като антихрист и шарлатанин. Това, разбира се, никак не смути сърцето ми, защото Господ беше ме предупредил, че реакцията ще бъде остра и отмъстителна. Скоро след това Спасителят ми даде да напиша четири книги против засеняващите лица на падналия херувим Луцифер. Книгите против телето, лъва, орела и образа на звяра. Но тези могъщи пророчески послания се сблъскаха с религиозните крепости, изградени с години в сърцата на човеците, които никак не изпитваха духовете, които ги владеят, но се предовериха на платените си проповедници. Оттам нататък войната срещу служение "Мория" стана тотална. Книгите ми бяха късани, изгаряни, заклеявани, а някои слуги на сатанинските червеи стигнаха дотам, че публично започнаха да ме проклинат и хулят. Те може би очакваха, че Господ ще се включи в крясъците им или ще запечата с "Амин" зловонията на устните им, но се случи нещо друго. Исус зареди духа ми с такова мощно помазание и Сила, че аз продължих да следвам Духа Му и да описвам виденията, които Той ми дава. А следващите книги бяха наистина твърде болезнени за дявола, понеже на духовния фронт се явиха виденията със съдебните процеси против най-силните началници на Сатана – духът на Езавел, духът на Корей и духът на Мамон. А малко по-късно и против другите демонични лидери – духът на Амалик, духът на Молох, духът на Едом и духът на Моав. Така седемте още по-зли духа, които винаги се връщат, за да опропастват

сърцата, направили компромис със Завета на Христос, вече бяха станали явни и изобличени от Божия Пророчески Дух.

Няма да ти казвам какво ми е коствало през годините, за да усещам постоянната демонична съпротива на тези гнусни чудовища, но съм длъжен пред Святостта на моя Господ да предупредя всички християни, че Пътят към Вечния Живот и блаженството в Небесния Ерусалим минава през категоричната победа над началствата и властите на дявола. Сам Апостол Павел ни пише в посланието си за това, като казва:

“Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места...”²⁶

Да си мислим, че тези началства, власти и сили имат друг противник, освен Църквата Христова, то значи изобщо да забравим, че целият свят лежи в лукавия и слуша волята му. А наивните малOVERCI са стигнали дотам, че да четат Библията като своеобразен учебник по история, мислейки, че древните сблъсъци на Божиите пратеници с тогавашното беззаконие са нещо отдавна преминало, което няма как да е актуално за съвременните реалности...

Ах, каква гнусна и долнопробна лъжа!

Ах, какъв плитък и късоглед прочит на Свещеното Писание!

По логиката на тази отвратителна теология всички тогавашни демони и бесове, изявени като божества, са отдавна престанали да съществуват. Изпарили са се яко дим, някъде в небитието, а днес светът е толерантен и прогресивен, като уважава правото на всякакво вероизповедание. Всеки има право да си обожестви демона в сърцето и да му се покланя, да му кади и да го следва. Всеки има право да си нарече дявола “Господ” и да коленичи пред тъмната му мантия, за да спечели благоволението му. Всеки има правото да си реабилитира един куп вавилонски, асирийски и персийски божества – Астарта, Мардук, Вил, Велиал, Ахура Мазда, Ариман, Зороастър – и да започне да им се покланя. Но Истината на Святия Бог ще каже на всички ни, че падналите ангели и техният княз сами по себе си са безсмъртни духове във времето. Древните им религии и лъжеучения могат

²⁶ (Ефесяни 6:12)

да изчезнат, но те ще си измислят нови. Древните им капища и храмове може отдавна да са станали на прах, но днешната им последна инструкция от Сатана е да си изграждат храмовете в човешките сърца, за да умножават и преумножават беззаконието по земята.

В страшна конфронтация с това преумножено беззаконие преминаха последните двадесет години от живота ми. А натискът върху мен стана толкова угнетяващ и жесток, че самият дявол и Сатана многократно се опитваше да ме сплаши и ужаси. Но в отговор на ужаса и яростта му Господ воюваше за мен и на няколко пъти смаза и развенча дявола в реално време. Най-могъщ израз на това развенчаване бяха пророческите книги **“Веригата и Присъдата”** и **“Тъмната сянка на човекоубиеца”**. В първата книга Исус напомни на Сатана, че времето му на този свят безвъзвратно изтича и веригата му вече е приготвена, а във втората книга слезе в покоите на падналия херувим, за да го съкруши с Мощта и Силата на двуострия Си Меч. И да би решил някой, че Божият противник има някакъв шанс срещу Хълма Мория, то такъв слепец има отчайваща нужда от Божия колурий, за да се просветят очите му. Господ не ме преведе през Кръговете на Водата, Хляба, Виното, Маслото и Солта, за да бих стигнал до духовен провал, но го направи, за да засвидетелства на Църквата Си, че който приеме Словото на Божия Пророчески Дух, той и ще да преживее и най-великият триумф на Светлината в сърцето си.

Пиша ти за всичко това, братко мой, за да бъдеш укрепен и изпълнен с твърдост и непоколебимост. Защото поради многото лъжепророци на Вавилон мнозина измамани се отказаха от Святото учение на Христос и приеха да се кланят на червеите на сатанинското лукавство. Ще познаеш мерзостта на запустението им по сергиите на търговците, по дипломите на книжниците, по шумните конференции с тщеславен блясък и гнусна помпозност, по излишната натруфеност и разточителност на костюмирани религиозни величия, по титулуването и светските термини на общенията им, по лицемерието и лицеприятието, по хладината и високомерието, по всичко онова, което винаги се поругава с Простотата и Чистотата на Христос. И най-вече – по тоталната им неприязън и яростно отхвърляне на Словото на Божия Пророчески Дух. Те си вярват, че ще сполучат да

преминат през стеснената Порта на Спасителя, но аз те предупреждавам, че тяхната вяра е гибелно безумие. Те си вярват, че Господ няма нищо против техния просперитет и лично благоденствие, но в Деня на Божия Гняв те ще бъдат най-нещастните и най-излъгани човеци на земята. Те си вярват, че всички зли и жестоки думи, които са изговорили против Божия слуга, са били израз на благочестие и вътрешна убеденост в Истината, но Сам Господ ще им даде да видят червеите в сърцата си. И едва тогава ще разберат, че са били употребени за кампанията на дявола против Святия Хълм на Бога и Отца. И за нещастията, които ще се струпат върху главите им, аз няма да пролея дори една сълза. Защото днес проливам сълзи, а те се кикотят в пиршествата си. Днес ги окайвам за страшното им морално падение, а те се превъзнасят. Днес претърпявам скръб от гонение, за да им дам лъчите на Божията Вечна Правда, а те са заети с оферти, ведомости и администрация. Ами да продължават в избрания си път, според както са решили в сърцата си. В крайна сметка – съдбата на всеки човек е от Бога. А Библията завършва с едни твърде радикални и неизменими думи, които гласят:

“Който върши неправда, нека върши и за напред неправда; и който е нечист, нека бъде и за напред нечист; и праведният нека върши и за напред правда, и святият нека бъде и за напред свят...”

27

Каквото и повече да напиша, думите ми бързат да се преклонят пред моя Господ, при Когото оставах в Духа на тези пророчески видения. Ето словата, с които Той ме въведе във видението, свързано с Ероваал и жертвеника на Ваал:

“Слуго Мой! Битката, която съм започнал против Вавилон чрез Словото на Божия Пророчески Дух, има само един предизвестен победител. Този победител е твоят Господ и всички, които са Му останали Верни. Човеците, които застанаха против служението ти в България, са твърде незначителни като врагове, за да би ги повече споменава в размислите си. Те бяха малката кампания на дявола против сърцето ти, докато възрастяваше на Хълма Мория, но сега

²⁷ (Откровение 22:11)

вече предстои да усетиш голямата кампания – тази на световния Вавилон, срещу когото твоят Господ вече има Своите съкрушителни оръжия, които са всички книги, които написа през последните десет години. Но ти сега помисли и Ми кажи:

Осъзнаваш ли какво извърши за своя Господ през годините? Виждал ли си някога живота си от Божия Престол, за да ти стане ясен залогът на Делото, в което Аз те посветих, но и ти също Ми се посвети?”

“Господи мой! Ти Сам знаеш, че Те следвах с превръзка на очите, и напълно Ти се доверих, че ще съхраниш непокътнати живота и сърцето ми. Аз правех всяка стъпка след Теб като най-последна, и няхах никаква представа колко велик и могъщ е Твоят план, в който Си ме записал. Можел ли съм да зная, че ще напиша и тази последна книга за Гедеон, като помня до какво изтощение стигнах след книгите за Твоите Свети Архангели? Стъпвах и продължавам да стъпвам на вяра след Теб, изцяло осланяйки се на Твоята Вярност и съвършена закрила...”

“И това е правилното ти стоене пред Мен, Стефане!” – отговори Исус и продължи:

“Но както ти казах в началото на тази книга, така отново ще повторя, че те виждам като самия Гедеон. Не просто сега, заради написването на тези видения, но открай време те виждам така. И нека никой никога не дръзне да оспори виждането Ми, защото съм Първият и Последният, Алфата и Омегата, Началото и Краят. Тази е причината да те попитам дали си виждал някога живота си от Божия Престол, защото именно там личат светлите Гедеонови следи в служението ти. Затова сега Ме последвай в идващото видение, за да видиш какво извърши великият Божий човек...”

След последните Си думи Исус докосна главата ми, тъй че аз се намерих във видението, което Той ми даваше. Двамата се озовахме в една ясна звездна нощ и Господ посочи с ръка към дома на Гедеон, където се приближавахме. Встрани от къщата му аз видях ясли, където два вола кротко дъвчеха слама, а Исус ги посочи, като ми казваше:

“В края на видението ще разбереш много повече за воловете, но сега Ме последвай и чуй думите, които ще кажа на Гедеон...”

Така Спасителят отвори вратата на Гедеоновия дом и влезе вътре, а избраникът Му мигом коленичи в Присъствието Му, покривайки с ръце очите си. В този миг Господ му проговори, казвайки:

“Вземи бащиния си вол, втория вол седемгодишния, та съсипи Вааловия жертвеник, който се намира у баща ти, и съсечи ашерата, която е при него. После на върха на тая скала издигни олтар на Господа твоя Бог, според наредбата, и вземи втория вол та го принеси за всеизгаряне с дървата на ашерата, която ще съсечеш...”

28

Послушал думите на Исус, Гедеон възправи нозете си, покланяйки Му се. И като влезе в съседните пристройки на дома си събра слугите си и с тях подкара през нощта двата вола към дома на баща си Йоас. Пристъпил тихо и незабелязано, той застана със слугите си до Вааловия жертвеник, а те побързаха да вържат каменния идол с въже, като другия край на въжето пристегнаха към хомота на седемгодишния вол. И тогава волът напрегна голямата си сила, разклати идола и го събори на земята, където той се пропука на две части. След това Гедеон извади брадвата си, заставайки пред дървената статуя на финикийската богиня Астарта, наричана още “ашера” в Свещеното Писание, и посече главата, гърдите и ръцете ѝ, обезобразявайки я до купчина дървени трески. После слугите му събраха треските, връзвайки ги на сноп с въжето, с което волът събори Вааловия жертвеник. Така Гедеон и слугите му минаха зад дома на Йоас и се възкачиха по пътеката на бялата скала, която беше на хълма над града. И като въздигнаха олтар от камъни на Небесния Бог Йеова, придърпаха втория вол до олтара. А там Божият избраник извади ножа си, та прободете вола и го уби. А после го вдигна със слугите си, постави го на олтара и го запали във всеизгаряне...

Нощта във видението вече беше преминала и слънцето тръгваше да изгрява, когато острите викове на събудили се израилтяни нарушиха тишината. Куп Ваалови поклонници гледаха с ужасени лица счупения идол

на божеството си и посечената дървена ашера, крещейки неистово и скубейки косите си. Други с преляла злоба гледаха към Божия олтар на скалата, не вярвайки, че някой би го въздигнал там и изгорил цял вол за жертвоприношение. А трети тръгнаха да разпитват из Манасия кой е дръзнал да стори "ужасното деяние". Така, от слух на слух, се разбра, че стореното е от Гедеон. И мястото пред дома на Йоас вече се превръщаше в стълпотворение от човеци, които крещяха, искайки смърт за Йоасовия син. А самият Йоас, като застана гневен пред портата си, извика с висок глас към бясната тълпа, казвайки:

"Вие ли ще защитите делото на Ваала? или вие ще го спасите? Който защити неговото дело, нека бъде умъртвен докато е още заран. Ако той е бог, нека сам защити делото си, като са съборили жертвеника му..."²⁹

В този миг Господ се обърна към мен във видението, като ме попита:

"Знаеш ли как Йоас прекръсти Гедеон след това, което синът му дръзна да стори нощес?"

"Да, Господи мой! Йоас нарече сина си с името Ероваал, което ще рече **"Ваал да се съди с него"**, според както е писано..."

"Точно така е! Но аз сега искам да видиш как ти събори същият този жертвеник на Ваал със седемгодишния си вол и съсече с Меча Ми дървената ашера на днешната Астарта. А след това въздигна Олтар на Небесния Отец с бели и гладки камъни, където принесе във всеизгаряне втория си вол. Затова ще променя видението и ще те направя да си като самия Гедеон в него..."

След тези думи Исус докосна главата ми, тъй че се видях в същата нощ да дърпам с въже два вола, приближавайки се до жертвеника на Ваал. Така, застанал пред самия жертвеник, видях, че той имаше четири лица, гледащи в четирите посоки. Едно лице на теле, едно на лъв, едно на орел и едно на човек. И като прехвърлих въжето и го омотах върху каменния идол, вързах другия му край за хомота на вола. А след това сръгах вола, за да потегли. И ето, че опънатото въже разклати идола и той се килна напред, като падна на земята, тъй щото и четирите му лица се строшиха. А

²⁹ (Съдии 6:31)

след това, хванал в ръката си Меч, застанах пред ашерата на Астарта, от която ме гледаше образа на Езавел. И като стоварих върху нея острото на Меча – обезобразих я. А после погледнах към високата бяла скала и подкарах втория вол към нея. Така видях, че там Господ ми беше приготвил гладки и бели камъни, готови да се съградят в Олтар на Небесния Отец. Повдигах камъните, аз ги наредих един до друг, за да образуват квадрат, а след това сложих втори ред върху първите, трети ред върху вторите, и четвърти ред върху третите, тъй че се образува Олтар. И като взех Меча си и прободох втория вол, го вдигнах и поставих над камъните. А Господ се яви всред олтара и го запали със жезъла Си във всеизгаряне, като ми казваше:

“Знаеш ли какво стори в това видение? Знае ли Църквата Ми защо си Моят Ероваал? Ето, казвам ти, че седемгодишният вол, с който ти събори жертвеника на Ваал, бяха твоите първи седем години от служението, когато ти дадох да поразиш търговския дух на дявола, засеняващите му образи в църквите на отстъплението от Завета Господен, както и червеите на религиозния му контрол! Дървената ашера на последната Астарта беше проклетият дух на Езавел, чиято активност ти порази с Меча Ми в ръката си! Белите камъни, с които ти съгради Олтара за Небесния Ми Отец, бяха Верните люде, които ти прибавих към служението. А вторият вол, който Ми принесе във всеизгаряне, са следващите тринадесет години от служението ти, както и всяка година оттук нататък, в която ще продължиш да пламтиш за своя Господ и Бог!

А сега сериозно се замисли върху името “Ероваал”, слуго Мой! Защото не друг, но самият Ваал, който е духът на Антихрист и създател на блудницата Вавилон, издаде лична присъда против тебе! И не в това е проблемът, защото Аз съм силен да те съхраня и опазя дори и при хилядократно по-голямо преследване!

Проблемът е, че църковните лидери и техните книжници също те осъдиха и анатемосаха, с което ясно показаха и доказаха духовната си обвързаност с лъжепророка. Ако те съдеше Ваал, че дръзна да рушиш засеняването на началника му Сатана, то да беше

само той те съдил, та да видя Аз, че църквите остават на Свят Дух с Мене! Но ако на тях им е скъпо златното теле на просперитета, (понеже не могат без търговиите си), златният лъв на насието и доктринерството, (понеже не могат без уставите си), златният орел на гордостта и превъзнасянето, (понеже не могат без тщеславието си), и най-сетне – златният образ на звяра, то и те ще се включат в кампанията на Ваал, защото са дух от духа му, нерви от рефлексите му, мерзост от мерзостите му.

Слушате ли ме, Божии люде?

Проумяваш ли изреченото от устните Ми, Църкво?

Кой е оня нечестивец, който ще дръзне да съди слугата и пророка Ми, без самият дявол и Сатана да е надъхал устните му и да е опустошил със злобата си сърцето му? Кой е оня хулител на Святия Дух, който ще къса и изгаря пророческите Ми послания, дадени за покаяние и възвръщане, ако не проклет наемник, който печели заплатата си с религиозно нечестие? Кой са безумните сърца, които ще изпищят от рухването на ашерата им, ако не са били веднъж вече омаяни и покварени с грима на Езавел?

Нима бихте забравили могъщото пророческо послание "М'не, м'не, т'кел упарсин", което преди тринадесет години дадох на слугата Си? Нямах ли в него една зала на дървения бог, в която се подвизава духът на Езавел и нейните проклети дървосекачи, сидонците? А какво друго да си издялат те, ако не ашера? И кой друг да е образът върху ашерата, ако не на чародейката Езавел, която е усвоила всичката измама на Астарта?

Но ето, слуго Мой! Ти стоиш пред твоя Господ и Бог, а враговете ти до един ще се спънат и съкрушат, защото Аз съм против тях! Понеже, дръзнали да съдят тебе, искат Мене да осъдят!

Ще Ме низвергнете ли от събранията си, горди наемници, за да не смуцавам червеите в сърцата ви? Или Аз съм, Който ще ви низвергна, като изтрия имената ви от Книгата на Живота?

Ще Ме обявите ли за недоктринален, дипломирани буквоедци на Словото Ми? Или Аз ще запокитя фарисейската ви правда в дълбините на огнения пъкъл?

Ще осъдиш ли Вечния Съдия, роде на блудница?

Или Той е, Който ще те осъди на времето ти?

Нека Моите Верни последователи завинаги да запомнят това могъщо видение, в което Аз им изяхих белезите на Гедеон в служението на пророка Ми! И нека да Ме последват в следващото твърде Свято видение, свързано с Господната Рема и вълненото руно на Гедеон! Аз, Вечният Съдия на живите и мъртвите, все още говоря и не млъквам!”

4. ВИДЕНИЕТО С ГОСПОДНАТА РЕМА И ВЪЛНЕНОТО РУНО

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Тази последна 2013 година е най-тежката и най-скръбната година в моя живот за Господ Исус Христос. Не съм дори и помислял, че мога да преживея толкова страшни предателства и отстъпления, въпреки, че пред Святия Си Олтар Бог Отец ме предупреди, че всичко това ще ми се случи. Аз вече проумявам, че причината Господ да ми даде тези видения с Геден, е да съхрани малкия Верен остатък, благодарение на който ще продължа да стоя в попрището си.

Голямата съблазън, в която се спънаха не един и двама, били с мен през изминалите години, беше тази, че те не инвестираха даровете си в Господ Исус Христос, но в човека Стефан Главчев. Те не наблюдаваха Спасителя, Който говори чрез слугата Си, но слугата, чрез когото говори Спасителят. И на всички тях им се искаше служение "Мория" да хвъркне нагоре, като сигнална ракета, а те да се хванат за опашката на ракетата и да преживеят велики и славни събития с пророческото благовестие по целия свят.

Да, ама не! Защото, ако аз не съм сърцеведец, и не познавам сърцата човешки, то Господ напълно ги познава! И ако е писано в Библията, че **"смирението предшества славата"** ³⁰, то аз ли да казвам на Бог докъде и докога да се смирявам, или Той да прецени със Святия Си Дух? Знаеш ли, братко мой, колко голямо е противоречието между Небесното и земното състояние на нещата? Защото, колкото до Небесното, непременно бих повторил думите на Апостол Павел:

"Заради Христовата истинност, която е и в мене, никой няма да ми отнеме тая похвала в ахайските места..." ³¹

Но когато погледна на земното и видя, че Сатана е успял да поквари и разруши хиляди човеци, уж тръгнали да преобразяват света с Божията Вечна Правда, то слагам ръка на устата си и казвам "Замълчи, сърце!".

³⁰ (Притчи 15:33)

³¹ (2 Коринтяни 11:10)

Хлябът ли не ми стига, та да искам още? Или пък дреха нямам на гърба си, та да бих роптал, че не ми е доволно? Как да бих имал съучастие в страданията на Христа, ако заедно със свободата от тъмницата придобия и лично човешко щастие? Или да забравя, че дяволът държи в едната си ръка бич с оловни топчета, но в другата има златно блюдо... Ами нека да ти кажа, че бичът с оловните топчета е неизмеримо по-желателен от златното блюдо, защото докато претърпявам гонение и зло за моя Господ и Бог – аз оставам жив в Него и Той остава жив в мене.

Без значение колко мъка и горчивина ще изпие сърцето ми – ще кажа "Амин" на всеки ден, пълен с гонение, заради това Свято и скъпоценно Име Исус! Без значение колко нищета, сивота или самота ще ме споходи в съдбата ми – ще кажа "Амин" на всяко поругание и угнетение, заради това Свято и скъпоценно Име Исус! Без значение още колко предателства ще трябва да претърпя и колко Юди ще ме похулят и плюят в ръката, която ги хранеше – ще кажа "Амин" на всяка кръстна болка и рана, заради това Свято и скъпоценно Име Исус!

Защото този свят скоро ще избледнее и ще престане да съществува. А всеки пътник, дошъл на този свят, има съдбата да застане един ден пред Вечния Съдия на живите и мъртвите. И ако Този Съдия приживе е имал спомени с мен, а аз съм оставил с живота и делата си поне една бразда в Паметта Му, то знам, че Той ще ми се усмихне и ще ме погали с ръката Си, давайки ми най-святата привилегия и жадувана награда – да вляза в Неговата Радост и Почивка.

Друг смисъл в този живот няма! Други стремления, надежди, упования и усилия остават суетни и напразни, защото пръстното се прибира в пръстта и не оставя забележителна следа във времето. И най-новата вещ остарява, и най-здравата техника се чупи. И най-сигурната банка ще фалира. И най-скъпата застраховка ще се обезцени. А думите на пророк Моисей и до днес напомнят на благоразумните къде е Вечното, и къде – тленното...

“Скритото принадлежи на Господа нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века, за да изпълняваме всичките думи на тоя закон...”³²

Пиша ти за всичко това, братко мой, не защото не го знаеш или не си убеден в Истината, която здраво държиш, но за да заживееш с мисълта, че може да направиш за Исус и Царството много повече от това, което си направил. Нека никой по никакъв начин да не те излъже, че си изряден платец, който е изплатил всичките си дългове към Разпнатия за душата му Господ. Защото винаги има още една стъпка, още едно усилие, още една жертва, още един принос, още една причина да обичаш Исус с цялата сила на сърцето си, и да не преставаш да се иждивяваш за Него и Неговото, без да те възпират умора или досада, колебание или съмнение, суета или изкушение. И нека видението, което предстои да прочетеш, напълно да покори и плени сърцето ти, защото е възможно най-чудното случване, с което Господ се изявява в живота ти.

А сега ще продължа с думите, които Исус проговори на сърцето ми, докато оставах при Него в Святия Дух. Ето какво ми каза Той:

“Слуго Мой! Словата, които написа в тази глава към Моите Верни люде, са Благата Вест, с която Святият Ми Дух е изпълнил устните ти. Тази Свята и древна Блага Вест, която съвременното Християнство никак не харесва, защото на всички им се живее и на никой не му се умира. Когато ти се живее – мъртъв си за Бога, а когато умираш – все още си жив за Него.

Всички, които по един или друг начин те напуснаха и оставиха, са хора, на които им се живее. Те търсят своето си, а не Моето. Човешката си съдба, а не Съдбата Исус Христова! А книгите, които Аз ти дадох да напишеш в последните няколко години, са смърт за плътския човек, непоносима мисъл и висока летва, заради която решиха, че си фанатик, а не дълбоко предан на Божието Дело пророк. Те изобщо не знаят какво е Голгота, нито пък някога са придобивали кръстните Ми рани или трънения Ми венец. Затова си търсеха повод да те предадат, и ако нямаха повод – създадоха си

³² (Второзаконие 29:29)

такъв. Но ти не страдай за тях, защото ако някой ти е Верен – до смърт ще ти остане Верен, а ако е неверен – ще те следва от ден до пладне. Понеже те стигнаха дотам в падението си, че да съжаляват за подкрепата, с която са те подпомагали, сякаш, че ти им беше търтей на сърцата и кърлеж на слабините, а не пророк, който им даде Чистите и Свети Мои думи в стотици видения, които не могат да изплатят и за сто живота с дарения.

Всичките ти предатели са човеци с връзки и компромиси, някои дори и със световни финансови магнати, и за тях щеше да бъде добре никога да не бяха познавали Божия Пророчески Дух, отколкото да го познаят и да изоставят пророка Ми.

А сега, слуго Мой, ти казвам, че видението, което предстои, е Моята Рема за мнозина, които търсят Личния Ми отговор за своето стоене пред Мене! Те искат да променят духовно местата, на които се намират, но се сблъскват с грешката да тълкуват Божиите думи по човешки и така да нямат достъп до Престола на Отца Ми!

Ето, Аз днес им отговарям чрез видението за Гедеон, което сега давам на слугата Си...”

След тези Свои думи Исус докосна главата ми, тъй щото двамата с Него отново се намерихме при разлистения дъб до Гедеоновия дом. Там Божият човек беше коленичил и призоваваше Господа, като казваше:

“Ако искаш да освободиш Израиля с моята ръка, според както си казал, ето, аз ще туря руно вълна на гумното; ако падне роса само на руното, а цялата почва остане суха, тогава ще позная, че ще освободиш Израиля с моята ръка, според както си казал...”³³

В следващия миг Гедеон бръкна в торбата си и извади едно вълнено руно, като го сложи на зелената поляна пред дома си. А Господ, като се усмихна, казваше ми:

“Виждаш ли как Моят избраник иска могъщо потвърждение от Мен, че наистина е посоченият да избави Израил от робството на мадиамците? Аз непременно ще извърша очакването му, а ти виж какво ще сторя...”

³³ (Съдии 6:36-37)

Ето, че Спасителят се отдели от мен и пристъпи до вълненото руно. А след това простря жезъла в Десницата Си и вдигна Левицата Си към Небето, като извика:

“Роси, Небе! И нека облаците на Моя Отец излеят Правда!”

В отговор на Исусовите думи отсред един облак заваляха бисерни капки дъжд, които падаха и се събираха в Господната шепа. А Господ я наклони върху жезъла Си, така, че водата се плъзна по жезъла и започна да тече върху руното, докато изобилно го напои. Така Исус извърши онова, за което Гедеон Му се беше помолил, а видението мигновено премина напред във времето. И Божият избраник се появи възраждан на поляната, като хвана руното и намокри ръцете си във вълната му. Но ето, че за втори път Гедеон падна на коленете си, като казваше на Господа:

“Да не пламне гневът Ти против мене, и аз ще продумам само тоя път; да опитам, моля Ти се, само тоя път с руното: сега нека остане сухо само руното, а по цялата почва нека падне роса...”³⁴

Исус отново се усмихна на Гедеоновите думи, а след това се обърна към мен и с остър поглед се взря в очите ми, тъй че Духът Му докосна дълбините на сърцето ми. А после ме попита:

“Как мислиш, Стефане? Ще призова ли отново Моя Отец, за да излеят облаците Му Правда, както го сторих при първата молитва на Гедеон?”

“Да, Исусе!” – отговорих аз – “Защото този път Твоят избраник иска руното да е сухо, а поляната мокра!”

“Напълно сигурен ли си в твърдението си?” – с настоятелна нотка ме попита Господ. А после продължи, без да чака отговора ми:

“А какво да правя с вече мокрото вълнено руно на поляната? Да разпилявам ли напразно Святата Благодат на Отца Ми или да я съхраня?”

“Съхрани я, Господи!” – извиках с вълнение аз, без изобщо да усетя дълбоката Мъдрост в устните на Исус. А Той, като продължи да ме гледа с острия Си поглед, ми каза:

³⁴ (Съдии 6:39)

“Непременно ще я съхраня, слуго Мой! Но този път ще те направя участник във видението, защото и тук виждам белезите на Гедеон в твоя живот. Затова иди сега на поляната и вдигни мокрото вълнено руно, та го постави на гърба си като кожуха на Илия...”

С неописуемо вълнение послушах Господ и се затичах към зелената поляна и руното на Гедеон. А след това го вдигнах и положих върху гърба си, тъй че една преизобилна Благодат изпълни духа ми. А Спасителят, като тръгна по поляната и дойде при мен, отново започна да ми говори, казвайки:

“Виждаш ли тази зелена и суха трева? Представи си тогава, че всеки стрък е един човек, който има нужда от Божията Благодат, за да не изсъхне. Имаш ли вярата, за да си я представиш така?”

“Да, Господи! Защото пророк Исаяя точно това е казал в книгата си:

“Тревата съхне, цветът вехне; защото дишането Господно духа върху него; наистина хората са трева!...”³⁵

“А сега помисли и Ми кажи:

Какво е нужно, за да може водата от това вълнено руно да напои равномерно цялата поляна, а пък то самото съвършено да изсъхне, та да изпълня съвсем точно молитвата на Гедеон?”

“Скъпоценен мой Господи! Нужен е Огън! Нужна е Твоята пламенна Любов! Защото с този Огън водите от руното ще се изпарят и превърнат в облак, а Ти ще заповядаш на облака да ороси тревата...”

В този миг Господ се развълнува в Духа Си, а след това ми проговори, като казваше:

“Устните ти изговориха Свята Правда, слуго Мой! И тази Свята Правда днес е Моята Рема за хората, които искат Божието съживление в църквите! А съживлението ще дойде само тогава, когато Проломът на Отца Ми се напълни с ходатаи! Ето, ти си един от тях, който твърде дълго остана в Пролома! Но как иначе да бих напоил Моите, та да ги направя растения на Божията Вечна Правда! Огън дойдох да хвърля на земята, и с Огън сега запалвам мокрото

³⁵ (Исайя 40:7)

вълнено руно върху гърба ти. За да изсъхне както то, така и приносителят му, а тревата да се ороси!”

В следващия миг Господ ме докосна с жезъла Си и огнени пламъци възлязоха от него, като подпалиха руното, тъй щото водите му загоряха и се въздигаха на пари, които Господ улавяше и задържаше като облак в Левицата Си. А аз усетих как с изсъхването на вълненото руно цялото ми тяло бе предадено на огнено страдание. И колкото повече изсъхваше руното, толкова повече изсъхвах и аз, докато накрая устните ми се напукаха от жажда, а кожата на гърба ми съвсем се сбръчка.

“Господи мой!” – изплаках аз – “Утоли жаждата ми!”

Но Той мълчеше и не ми отговаряше.

“Смили се за мен, Исусе! Кървят устните ми! Изсъхват вътрешностите ми! Немоощ като смърт ме напада, и съвсем се сбръчка лицето ми!”

Но Той мълчеше и не ми отговаряше.

А в мига, когато тревата беше оросена, риданието ми утихна напълно, а аз приех безусловно наложеното страдание върху себе си. Едва тогава Той простря шепата Си, пълна с Жива Вода, като ми казваше:

“Пий, Верни приятелю на Сърцето Ми! И бъди утешен, защото издържа Моите изпитни и възлюби Волята на Отца Ми! Вълненото руно върху гърба ти от години е Духът и Силата на Илия в сърцето ти, но с това видение Аз те посочих и като Мой последен Гедеон, при когото скоро ще събера тръбачите Си.

Ето ти Ремата Господна, Църкво Моя!

Ето отговорът на молитвите ви, Божи и молители!

Поискайте мокри вълнени руна, и Аз ще ви ги дам! Но после платете цената да изсъхнете с тях, за да бъдат напоени мнозина! Така повторно ще затвърдите огненото кръщение в Моя Свят Дух и завинаги ще останете угодни на Божието Сърце! А сега Ме последвайте със слугата Ми до съдбоносния изпит при река Йордан! Защото той е следващият белег в живота на пророка Ми!

Аз, Огнят и Росата от Небето, все още говоря и не млъквам!”

5. ВИДЕНИЕТО С ГОСПОДНИЯ ИЗПИТ ПРИ ВОДАТА НА ЙОРДАН

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Една от съществените причини, за да съм тотално отричан и отхвърлян в църквите, беше и остава фактът, че категорично отказах да угоднича на човеци. Особено на такива религиозни кариеристи, които решиха, че белите табелки върху реверите им са едва ли не Господен печат за висша благоугодност. Те обичат да вървят бавно, да гледат важно и да мислят, че са център на Вселената, достоен за възхищение и цъкане с език. Всъщност, ако трябва да бъда искрен с всичките си читатели, ще кажа, че от много години Господ ме е лишил от всякаква възможност да имам каквото и да било общение с тях, а и те с мен. Аз следвах моя самотен път на Посвещение и възрастване в Святия Дух и никак не съжалявам, че животът и служението ми за Исус преминават и досега по този начин. Няма нищо по-тъжно и жалко от това – да тръгнеш да убеждаваш някой наемник в своето богоизбиране, защото той ще ти покаже дипломата си от библейското училище или академия и ще поиска да види твоята. Ще започне да ти рецитира библейските доктрини и ще иска да ги сравни с твоите знания. Ще започне да ти цитира един куп американски величия и ще иска да кажеш "Амин" на неговата начетеност и информираност. Със сигурност такъв ще поддържа в дома си една голяма библиотека, в която е наредил лъскави книжлета, купувани с усърдие от църковните сергии. И най-вероятно ще е напълно убеден, че е направил най-спасителната инвестиция за вярата си в Бога. Дори една минута от живота си да бих отделил, за да вляза в общение с такъв човек, тя ще е изгубена минута, която изобщо не си е струвала усилията. Защото днес църквите са пълни с фарисеи и книжници, а религиозният кариеризъм е най-желателното поприще, в което мнозина виждат смисъла на живота си. Такива човеци се превръщат в колекционери на конференции и един ден ще представят на Исус купища от тях, за да Го убедят, че са пребъдвали в Новия Му Завет и са били съвършени изпълнители на Волята на Небесния Отец. Без изобщо

нито за миг да са забелязали мерзостта, която им докарва запустение. Без нито веднъж съвестите им да са били ужилени от сергии и търговци, от бизнес с човешки души и служения, от гнусните поклони на лидерите пред духовете на Мамон, Езавел, Корей, Моав, Молох, Едом и Амалик.

Какво е било тогава стоенето ви пред Бога, безумци?

На човеци ли сте угодничили вие или на Христос?

Ирод и Иродиада ли са били главните ви вдъхновители или Апостол Павел, който в посланието си заяви:

“Чудя се как вие оставяте Онзи, Който ви призова чрез Христовата благодат, и така скоро преминавате към друго благовестие; което не е друго благовестие, но е дело на неколцината, които ви смущават и искат да изопачат Христовото благовестие. Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет. Както ей сега казахме, така пак го казвам: Ако някой ви проповядва друго благовестие освен онова, което приехте, нека бъде проклет. Защото на човеци ли искам да угоднича сега, или на Бога? Или искам да угаждам на човеци? Ако бях още угаждал на човеци, не щях да съм Христов слуга. Защото ви известявам, братя, че проповядваното от мене благовестие не е човешко; понеже аз нито от човек съм го приел, нито съм го научил от човек, но чрез откровение от Исуса Христа...” ³⁶

Трябва да ти кажа, мили мой братко, че чудовищната мерзост на **“другото благовестие”** вече се е превърнала в най-измамливият еталон за благочестие. Защото когато измамените са стигнали дотам, че с възторг да крещат “Амин” и “Алелуя”, то тогава масовата вакханалия между човеци и червеи е напълно гарантирана.

Християнството в България не повярва, че книгите на един Господен слуга са Святата Истина от Сион, но затова пък с разтворени обятия прие клоуните на шоу-евангелизма. Защото заедно с шоуто им идват помощи, купища дрехи втора употреба, и финансови бонуси. А думите на Господ, че **“сиромаси всякога се намират между вас, но Аз не всякога се**

³⁶ (Галатяни 1:6-12)

намирам” ³⁷ никой не иска да си спомни. Тъй де! Да се пълнят събранията с хора, които бързат да си вземат користите, а пък Святото Учение на Христос може да почака, защото на гладен стомах проповед не се слуша...

Братко мой! Ако започвам с такива изобличителни думи преди да ти разкрия видението с Господния изпит при водата, то причината е тази, че мнозина ще бъдат скъсани на изпита. И не просто скъсани, но напълно отпаднали от Завета Исус Христов. Защото днес е времето на умноженото беззаконие, когато човешкото измества Божието, а демоничното измества човешкото. И както в древността израилтяните безропотно търпяха игото на мадиамците, така и днес духовният човек се огъва пред плътския, който арогантно превзема амвоните, залите и събранията. А жадните и гладни люде започват да слушат пелтечеши проповедници, които след половин час вече са грохнали от говорене и бързат да обявят, че е дошло време за хваление, за свидетелства или за събиране на дарения.

Това не е помазание! Това е наказание!

Помазание е да свалиш Божиата Слава в събранието, а хората масово да преживеят покаяние от Божието докосване! Помазание е да счупиш хомота на демоничното робство, за да заведеш цялото събрание в думите на Исая, които гласят:

“И хомотът ще се строши поради помазанието ти...” ³⁸

Наказание е човеци да се съберат в Името на Исуса, а да слушат проповеди от Мамон, Едом, Моав и Езавел! Да отидат с желание да бъдат напоени, а да бъдат отново тровени! Да протегнат ръце, уж към Насъщния Хляб на вярата си, а да ги задавят с плесен и червеи!

И всичкото това зло – само заради едната бяла табелка, заради едното титулуване, заради едната диплома, заради единия фамилен бизнес!

Братко мой! Отново ще ти повторя, че не угоднича на човеци и на думите ми свидетелстват двадесет години подвизаване в пророческото благовестие! Двадесет години, в които не отстъпих нито на йота от моя Господ и Неговото Свято Учение! Или хората ще се покорят на Святия Дух, за да станат поклонници в Дух и Истина пред Небесния Отец, или ще си

³⁷ (Матей 26:11)

³⁸ (Исайя 10:27)

останат в жалките тресавища на човешката религия, узурпирала правото да говори като от Бога, а да засенява с гнусните червеи на дявола. И нека веднъж завинаги да бъде строшена крепостта на онази заблуда, която мами човеците, че там, където са много, там непременно трябва да бъде и Бог с Присъствието Си. Защото и Гедеон някога по Божия призив събра тридесет хилядна армия...

Тридесет хилядна армия, братко мой! Досуц като в онези съживления в Америка, които дават толкова много поводи за тщеславно самочувствие и задоволство сред българските им симпатизанти. Но след Господния изпит при водата от онези тридесет хиляди останаха едва треста човека. И да съжالياва ли тогава Божият пророк, че има едва стотина Верни от Бога приятели? Никак няма да съжالياвам, защото Исус ги е проверил с изпита при Водата. И като ги е одобрил – прибавил ги е на слугата Си за подкрепа в служението. Затова с Неговите Благодатни думи ще продължа оттук-нататък. Ето какво ми каза Той:

“Слуго Мой! Ако имам причина да те наричам Мой слуга и да ти заявя, че никога няма да се откажа от думите Си, то тази причина е в сърцето ти, което не прие да угодничи на човеци, но се преклони да бъде всякога угодно на Отца, Сина и Святия Дух.

Аз нямаше да извърша нищо чрез теб за Църквата Ми, ако в сърцето ти имаше и най-бледа сянка от човешки авторитет и име, с което да би се съобразявал. Тогава дяволът непременно щеше да превъзмогне над вярата ти и да ти сложи шапка от религиозен контрол, с която да те възпира да мислиш “еретично” спрямо неговите жестоки и заробващи догми. А казвам ти Истината, и нека Моите запечатат с “Амин” думите Ми, че никога нито един от Божиите пророци не се е водил на отчет към никоя религиозна или светска власт, та да коленичи пред мантията на който и да било земен владетел, бил той цар или управител над людетe. И Аз скоро бих поразил в Ревността Си оня безумец, който дръзне да изисква от пратеник на Небето каквито и да било отговори или отчети.

Тази е причината Божиите пророци винаги да бъдат отричани и отхвърляни от мнозинствата, свикнали на безропотно покоряване

пред човешките и религиозни власти. Затова и адът е не просто пълен, но препълнен, а умноженото беззаконие възцари на света мерзостта, докарваща запустение.

Моят отговор против тази мерзост е знамението с Гедеон, което ще извърша всред църквите по целия свят. Знамение, чрез което ще пресея хората при Водата, за да изпитам докрай сърдечните им стремления. А след това знамение от стотиците хиляди стада Господното общество пак ще си бъде онова "малко стадо", на което обещах да подаря Царството. Затова ти сега последвай своя Господ, за да видиш и самото изпитание, като Божие знамение в живота на Гедеон..."

След тези Свои думи Господ докосна главата ми, а пред сърцето ми се яви и самото видение. Аз виждах Божия човек Гедеон при Галаадската гора, събрал големия брой израилтяни и чакащ Господните напътствия. Там Исус посочи с ръка към множествата около избаника Си, като ме попита:

"Да дам ли победата на Гедеон, събрал тази голяма войска? Няма ли тогава целият Израил да реши, че Господ го избавя с многочислена войска?"

"О, Господи мой! Думите Ти разпалват ревност в сърцето ми и в духа ми изплуват думите на псалома, които гласят:

"Никой цар не се избавя чрез многочислена войска, силен мъж не се отървава чрез голямо юначество. Безполезен е конят за избавление, и чрез голямата си сила не може да избави никого. Ето, окото на Господа е върху ония, които Му се боят, върху ония, които се надяват на Неговата милост, за да избави от смърт душата им..." ³⁹

"Съвършено точен е цитатът от псалома, Стефане! Защото при все, че нарекох слугата Си Гедеон "силен и храбър мъж", то пак не е заради качествата му, но заради Моето благоволение върху него. Защото Силата в Гедеон е Сам Господ Бог, и храбростта в него е на

³⁹ (Псалми 33:16-19)

Духа Господен. Затова виж сега как ще отговоря на Гедеоновото очакване...”

В следващия миг Спасителят се приближи до Гедеон, като докосна откъм гърба рамената му, и проговори на сърцето му, казвайки:

“Людете, които са с тебе, са твърде много, за да предам мадиамците в ръката им, да не би да се възгордее Израил против Мене и да каже: Моята ръка ме избави. Сега, прочее, иди, прогласи на всеослушание пред людете тия думи: Който се страхува и трепери, нека се върне и си отиде от галаадската гора...”⁴⁰

Докато Гедеон изговаряше Господните думи на многолюдната войска Господ с ревнив Глас ме попита:

“Коя гора имам в предвид, слуго Мой, за да казвам на Гедеон, че който се страхува и трепери трябва да се върне от Галаадската гора? Дърветата на земната гора ли са Ми дошли наум, или нещо друго?”

“Нещо друго ще да е, Исусе! Защото като погледна във видението, то самите люде изглеждат уподобени на една гъста Галаадска гора...”

“А прави ли ги тази гора Галаадски жители, слуго Мой? Защото в този въпрос е скрита тайната, която все още не виждаш. А ти ще я разбереш като се вгледаш как е облечен Гедеон...”

С вълнение погледнах към Гедеон, когато видях, че той е сложил за наметало вълненото руно, с което получи Рема от Господа. Така Гедеон силно ми напомни за пророк Илия, за когото Библията казва:

“А тесвиецът Илия, който бе от галаадските жители...”⁴¹

Това прозрение ме накара да извикам към Исус:

“Скъпоценни мой Учителю! Ти искаш да видиш във всичките Галаадски жители Духа и Силата на Илия!”

“Да, Стефане! И това Свято знание е пророческо, понеже касае последното изпитание пред днешните Галаадски жители, а не на древните такива. Понеже пророк Илия дойде три века и половина след времето на Съдията Ми Гедеон. Така вдъхновението следва

⁴⁰ (Съдии 7:2-3)

⁴¹ (3 Царе 17:1)

древната връзка от Гедеон към Илия, а съвременната – от Илия към Гедеон. Защото всички трябва да разберете как да стоите духом пред Господа, за да ви намери като Галаадски жители. Но ти виж как след изреченото условие от Гедеона двадесет и две хиляди души си тръгнаха...”

И действително беше така. Защото във видението по-голямата част от войската вече слизаше по чукарите към долината, а около Божия човек останаха една трета от предишния брой човеци. Това накара Исус отново да докосне рамената на Гедеон и да му каже:

“Людете пак са много; заведи ги при водата, и там ще ти ги пресея; и за когото ти кажа: Тоя да отиде с тебе, той нека отиде с тебе; а за когото ти кажа: Тоя да не отиде с тебе, той нека не отиде...” ⁴²

След това Господно повеление Божият Съдия даде знак на цялото множество, като тръгнаха на изток към Водата на река Йордан. А Господ отново ми проговори, като казваше:

“Нали помниш Моето видение, когато писа книгата за Йордан, че Водата Му е границата на Божията Святост? Граница, която Отец Ми отваря пред всички, които Го търсят с Духа и Силата на Илия, за да ги приеме в Лоното Си като мъже и жени по Сърцето Си...”

“Да, Исусе! Прекрасно помня видението Ти и то завинаги остава живо в сърцето ми...”

“Нека тогава да последваме Гедеон и множеството до брега на Йордан, за да видиш и самото изпитание, което наложих на десет хилядната войска...”

След думите на Господ видението се прехвърли при самия бряг на реката и Водата й. А там Исус за трети път докосна рамената на Гедеон, като му казваше:

“Всеки, който полочи с езика си от водата, както лочи куче, него да поставиш отделно, така и всеки, който се наведе на коленете си, за да пие...” ⁴³

⁴² (Съдии 7:4)

⁴³ (Съдии 7:5)

Ето, че Гедеон строи войската си на редици по сто човека, застанали по цялото протежение на брега. А после им заповяда, казвайки:

“Влезте в Йордан и пийте от Водата! Защото този е изпитът ви от Бога Всемогъщия, за да ви даде победата над Мадиами!”

След дадения знак от него първата редица от израилтяни пристъпиха към реката. И повечето от тях коленичиха на самия бряг и се навеждаха с глави, за да пият. Само тук-таме двама или трима влязоха в дълбокото на Водата, докато тя стигна малко над гърдите им. А след това протегнали шепа, загребваха от водата и я поднасяха към устните си. Точно тях Гедеон отделяше встрани, а останалите отправяше към вече изпитаните израилтяни. И когато цялото множество премина през Господния изпит и всички вече бяха пили от Водата на Йордан, отделените за Гедеоновото дело бяха само триста човека. Това накара Господ за четвърти път да докосне рамената му и да му каже:

“Чрез тия триста мъже, които полчиха, ще ви избавя, и ще предам мадиамците в ръката ти; а всичките останали люде нека си отидат, всеки на мястото си...”⁴⁴

А след това Той се обърна към мен и със съкровен Глас ми проговори, като казваше:

“Сега, Верни Мой слуго, ще променя видението, за да видиш в него живота и служението си. Защото в тази река Йордан ще заблести Божият Пророчески Дух, за да призове Църквата Ми на Покаяние. И ти, Стефане, ще бъдеш във водите Му Мой последен Кръстител в Духа и Силата на Илия...”

Ето, че Спасителят докосна Водата на Йордан с жезъла Си, а тя блесна от могъщи Небесни лъчи, всеки от които беше като острие на меч. И с Глас, пропит от могъщо благоволение, Исус ми повели, казвайки:

“Влез в средата на Реката и започни да проповядваш покаяние и отричане от религиозните червеи на дявола! И нека всички, които чуят призива ти, да влязат във Водата и да пият...”

⁴⁴ (Съдии 7:7)

Миг след последните думи на Исус, аз влязох в дълбокото на Реката и Небесните лъчи се стрелваха и забиваха в сърцето ми, а Святият Дух ги превръщаше в пророчески послания. И тогава извиках с цялата си сила:

“Елате, Божии люде! Съберете се всички при Водите, за да пиете от Любовта на Отца и Светлината на Духа Му!”

В отговор на призива ми край Реката се събраха десетки хиляди. И някои тръгнаха към брега, но тогава от сърцата им изскачаха демони, които ги блъскаха в колената им, тъй че те коленичиха преди още да бяха пили от Водата. След това подкосени се навеждаха да пият, но едва отпили от Водата, започваха да избълват отпитото. А това се повтаряше не десетократно или стократно, но хилядократно. Чак след много дълго чакане аз най-сетне видях самоотвержени и смели човеци, които влязоха в дълбокото на Реката. И не просто влязоха, но здраво хванаха ръцете ми, потвърждавайки ми братолюбието и боголюбието си. А във видението преминаваха не минути, но години, защото Верните ставаха все повече и повече. И там, някъде, когато времето се изравни напълно с настоящето, Господ влезе при мен и приятелите ми във Водата, като ми казваше:

“Тежка и мъчителна е съдбата на Моите пророци, Стефане! Само отделни човеци успяват да превъзмогнат над сатанинските червеи, за да им бъдат опора и подкрепа на пратениците Ми. Десетки хиляди вярващи се извървяха, за да пият от Водата на Божия Пророчески Дух, но нито един от тях не беше по призвание от Галаад, защото до един имаха причини против Отец Ми, и Той Самият имаше причини против тях! Затова нека тези, които ти подарих, да ти бъдат доволно, ако и да намаляха след последните предателства, защото Аз няма да оставя в оскъдност душата ти, но ще докарам при Водата и други – от изток и запад, от север и юг!

И на събраните около теб в Реката ще кажа:

Блажени сте, защото удържахте в Моя изпит и Аз ви намерих за Звани, Избрани и Верни! Блажени сте, защото не се огънахте и не коленичихте пред нито едно обстоятелство, което да ви прави противни на Божията Воля, но приехте да претърпите гонението заради Името Ми, Примера Ми и Словото Ми!

И на коленичилите при брега на Йордан ще кажа:

Горко ви, пленници на Ваалфегор! Защото мадиамците не само ви заробиха, но вече съвсем ви претопиха и поквариха! Затова вие вече говорите като тях, мислите като тях, и живеете като тях! Вярвате си, че правдата на фарисеите и книжниците ще ви бъде достатъчна за Сватбената Ми Вечеря, а никак не забелязахте, че останахте далече от дълбоката Вода – в плитките проповеди на наемниците ви и в тинята на фалшивите ви пророци!

Аз вече не умолявам, но призовавам всеки, който чува Гласа Ми, да напусне местата на религиозното запустение и да дойде при Водата, за да пие пророческото слово, с което все още съм Благодатен и Спасителен! Но ако някой предпочита и харесва мястото на робството си – роб нека да остане довека!

А събраните около пророка Ми нека Ме последват в последното видение, което ще дам на сърцето на слугата Си – видението с Тръбите Ми, които ще ви направят повече от победители над дявола!

Аз, Святият Изпитател на Господните люде, все още говоря и не млъквам! Блажени Галаадските жители, които слушат Гласа Ми!”

6. "ЗА ГОСПОДА И ЗА ГЕДЕОНА!"

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

В не една и две пророчески книги през годините Господ Исус Христос потвърди на Църквата Си, че освен за Негов пророк в Духа и Силата на Илия, Той ме е запечатал и като един от съдиите Си, един от рода на Елеазар. Първото потвърждение дойде с книгата за съдебния процес против духа на Езавел, където Божият Архангел Михаил, (когото не бях все още напълно разпознал в онова време преди петнадесет години), ми каза, че съм един от Божиите съдии. Тогава аз не вникнах в пълнотата на думите му, защото нямах могъщите свидетелства от ходене с моя Господ и Бог, нито великите Му и Свети видения от последните десет години.

Днес обаче сърцето ми е преизпълнено от една нова и най-прекрасна увереност, защото Исус ми даде да видя в служението си за Него онези белези от живота на Гедеон, които го направиха най-могъщ сред съдиите в древността. До този момент аз никога не бях гледал на живота си през битието на Божий съдия, защото погледът на сърцето ми всякога беше вперен в пророк Илия. Но ето, че и преди него един велик Божий мъж също е носил своя кожух от Господа, сиреч, вълненото руно. И ако да бих знаел, че Господ е пазил тази книга за самия край на попрището ми, (или поне така предполагам), то щях да Го попитам:

"Ах, Исусе! Защо не ме увери с тези видения поне десет години по-рано? Нямах ли тогава колебанието в тези, които не ме приеха за Твой пратеник, да бъде премахнато с неоспоримата истинност на Мъдростта в думите и виденията Ти?"

Но съм сигурен и в отговора Му, защото ми е дал да познавам Сърцето Му. А той е, че на печеливш кон се залага преди състезанието, а не след него! Църквите в България имаха достатъчно години на разположение, за да си определят както конете, така и залозите. А това, че ме заплюха, проклеха и отхвърлиха като лъжепророк и еретик, си остава единствено за тяхна сметка. Вече нямам никакво намерение да си правя житото явно за мадиамците, а това, че пускам откъси от книгите в моите блогове, го правя само заради Господ, Който е силен да извика предузнатите Си люде на

Хълма Мория. Най-дълбокото, най-скъпоценното, най-святото и най-проникновеното пророческо слово ще остане дар и благословение само за Верните и благодарните в Святия Дух. Останалите – били те мадиамци, финикийци, фригийци и прочие лаодикейци – нека ходят да се оплачат на папата, патриарха или на Далай Лама, ако щат. Те вече никак не ме вълнуват, защото както е писал Апостол Юда в посланието си, отдавна са били посочени за беззаконието си.

А сега, братко мой, нека да поговоря за последните знамения от живота на Божия съдия Гедеон, защото те са твърде съдбоносни за годините напред във времето, в които ще се случат неизбежни трусове, свързани с настъплението на глобализма и подготовката на света за Новия световен ред. Вече писах веднъж за това в книгата **“Възходът на погибелта”**, но в светлината на тези пророчески видения се налага разяснение за най-страшните врагове пред Господния народ.

Някога, в древността, онзи смирен и кротък човек, който Библията ни разкрива като пророк Моисей, беше посетен от Божия пламенен Гняв, причина за който беше съблазънта сред Израил от мадиамците. И Бог Йеова заповяда на пророка Си, казвайки му:

“Хвани всичките първенци на людете и обеси ги за Господа пред слънцето, за да се отвърне от Израила Господният яростен гняв...” ⁴⁵

А пък Моисей каза на Израилевите съдии:

“Убийте всеки подчинените си човеци, които се привързаха за Ваалфегора...” ⁴⁶

В онзи миг на страшно беззаконие един израилтянин дръзна да си доведе мадиамска проститутка в Израилевия стан. И то в мига, когато Моисей плачеше с цялото общество пред шатъра за срещане. А тогава не друг, но Финеев, синът на Елеазар, взе копие в ръката си и влезе подир израилтянина в спалнята, като прободя и него, и мадиамката, тъй че отвърна Божия Гняв от Израила, а Отец направи с него Завет на Мир, какъвто направи впоследствие и със съдията Си Гедеон.

⁴⁵ (Числа 25:4)

⁴⁶ (Числа 25:5)

Как да разбираш това, съотнесено като днешна духовна реалност пред Църквата? Ами виж, братко мой, че Ваалфегор е един от седемте червея на дявола, известен днес повече като духът на Моав, духът на плътската похот. Това непременно ще ти покаже, че плътските проповеди, основани на сребролюбие и користолюбие, са същото привързване към Ваалфегор, каквото в древността се случи и на Израил. Плътските манифестации като лицемерие и лицепрятие са същият дух, който превръща мнозина в мадиамци. Така разбираш първият враг пред Господния народ, а именно – плътското и най-вече светско християнство, което е отворена врата за всички останали червеи на дявола. Нека обаче да видим и останалите врагове, които са страшни в активността си, защото едните се водят и вдъхновяват от духа на Амалик, а другите ги вдъхновява лично ангелът на бездната, който е Авадон. За всичко това в "Съдии" е записано:

"А мадиамците и амаличаните и всичките източни жители бяха разпрострени в долината по множество като скакалци; и камилите им по множество бяха безбройни, като пясъка край морето..." ⁴⁷

Прочиташ сам, че освен мадиамци, в долината има и амаличани и източни жители. За амаличаните няма смисъл да говоря, защото те са грабителите в църквите, чрез които гнусният червей посяга на Божия Престол в човешките сърца и затова Бог воюва против духа на Амалик – от поколение в поколение. Но ето, че вече става въпрос за **"източните жители"**. Какви са тези източни жители и защо са на духа на Авадон. Преди всичко – защото върху тях духа източният вятър на бездната, и те са като прегорели житни класове – нещо, за което вече писах в книгата за **"Славата на Ветровете"**. И за да познаят Божиите чеда, че става въпрос именно за настъплението на Исляма, то нека видим нещо твърде показателно, което касае именно символа на мюсюлманите и то много векове назад, преди Мохамед да създаде религията си. Ето какво е писано за мадиамските царе Зевея и Салман, които Гедеон уби с остро на меча си, а самите те язدهа камилите на източните жители:

⁴⁷ (Съдии 7:12)

“И тъй, Гедеон стана та уби Зевея и Салмана, и взе полумесецообразните украшения, които бяха на вратовете на камилите им....” ⁴⁸

Нужно ли е да ти напомням коя световна религия днес има за най-важен символ полумесеца? Не е ли тя Ислямът? И когато дяволът заповяда тоталния глобализъм, за да подготви света за явлението на Антихрист, то няма ли той да слее Източното и Западното море, сиреч, Християнството и Исляма, заедно с останалите си религии? Не сме ли всички днес свидетели на ислямското настъпление, което започна да превзема територии, били исконно християнски в продължение на много векове? Знаеш ли, братко мой, докъде ще достигне този цивилизационен сблъсък между религиите? Ами нека да ти отговоря с Мъдростта на Пророческия Дух, Който днес е изпълнил сърцето ми за божествен прочит на историята с Гедеон.

Отговорът е:

Господ ще насочи сабите на мадиамците и амаличаните против сабите на източните жители, и сабите на източните жители против сабите на мадиамците и амаличаните, та едни други да се избият, както това се случи, когато Гедеоновите тръбачи засвириха с тръбите си в стана на враговете си. А за да си сигурен, че този сблъсък между блудницата Вавилон и Исляма ще се случи, когато Господните люде затръбят Божия Пророчески Дух, то нека прибавя и могъщото доказателство със съня на мадиамца, който каза на другаря си:

“Ето, видях сън, и ето, пита от ечемичен хляб, като се търкаляше в мадиамския стан, дойде до шатъра и го удари, та падна; и прекатури го така, че шатърът се събори...” ⁴⁹

А пък другарят му в отговор рече:

“Това не е друго освен сабята на Гедеона Иоасовия син, израилтянина; Бог предаде в ръката му Мадиама и цялото ни множество...” ⁵⁰

За каква ечемичена питка иде реч, братко мой? Ако някой си замесва ечемичена питка, то той трябва да е пожънал ечемик, а не жито. А на кого

⁴⁸ (Съдии 8:21)

⁴⁹ (Съдии 7:13)

⁵⁰ (Съдии 7:14)

Бог заповяда да събира разпилените зрънца в ечемичената жетва? Не е ли на моавката Рут, която Господ могъщо потвърди като кръщелница на последната Му жива пророческа Църква на земята? Моля те да направиш разлика между житото на Гедеон, (за което говорих в началото на книгата), и ечемичената питка от съня на мадиамеца. Защото при житото ставаше дума за духовния символ на Божието Слово, докато при питката символът са онези триста бойци, верни на Гедеон, събрани от Огъня на Духа в една Свята мисия, в една битка. Сега разбираш ли, че наистина ще се случат знамения, когато Божиите тръбачи засвирят с тръбите на пророческото благовестие по целия свят? Защото шатрите на западното и източното нечестие непременно ще се срутят, и дух на жестоко противопоставяне ще накара враговете на Христовата Църква да обърнат остриетата си един срещу друг, защото царството на Сатана отдавна е разделено и той ще трябва да плати твърде скъпа цена за лукса да представи сина си като бог и спасител на света.

Каквото и повече да напиша – думите ми отново бързат да се покорят на моя Господ, в Чието Присъствие оставах с духа си. А Той, като ми се усмихна, започна да ми говори, казвайки:

“Слуго Мой! Всичко, което трябваше да видиш и чуеш от Мен, за последното видение от живота на Гедеон, ти вече извести с ревността и посветеността си на Моите братя и сестри! Защото Аз наистина ще обърна сабите на враговете Господни, та едни други да се прободат и изтребят. И нека това не се вижда жестоко на никой от благоразумните, защото нечестието на мадиамците, амаличаните и източните жители е твърде голямо и чашата им отдавна се прелива в мерзостта на умноженото беззаконие.

Но онова, което непременно трябва да запомните от вашият Господ е Истината, че тръбите, с които ще затръбите, са великото благовестие в Божия Пророчески Дух, с което събирам Званите, Избраните и Верните на Хълма Мория!

И както древните тръбачи надуха тръбите с възглас “За Господа и за Гедеона”, така и вие надуйте тръбите с възглас “За Господ и пророка на Мория!” Защото Стефан е Моят Гедеон на последното

време, който с целия си живот изяви могъщите белези от битието на древния Ми съдия!

Прочетете тази книга с молитва в Святия Дух! Отново и отново! И отново и отново! И отново и отново! Нека Моето благоволение изпълни сърцата ви и ви намери ревностни и благочестиви! Люде, готови да се подвизават в Божия Пророчески Дух и да участват в най-великата от всичките битки между Светлината и мрака. Битката, в която ще заблестят съдиите на Елеазар и царете на Итамар, за да увенчаят главите си с Венеца на Славата Ми и да бъдат всякога достопочитаеми в Небесния Ерусалим.

Църкво Моя! Помни тази пророческа книга, която дадох на пророка Си, като най-силния тръбен звук, който е идвал към тебе! Въздигни Верните, изправи прегърбените, повдигни падналите! Гледай към Моя Свят Хълм и помни, че заповядах служението на слугата Си за жива надежда и вдъхновение на всеки, който иска да живее и пребъдва в Божията Благоугодност, покрит с руното на Гедеон!

Ето, Аз идвам скоро, за да въздам на всеки според делата му!

Затръбете с тръбите Ми, Верни синове и дъщери на Бога и Отца!

За Господа и за пророка на Мория!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”